

ROZSUDEK SOUDU (kasačního senátu)

8. září 2009*

Ve věci T-404/06 P,

Evropská nadace odborného vzdělávání (ETF), původně zastoupená
G. Vandersandenem, poté L. Levi, advokáty,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

podporovaná

Komisi Evropských společenství, zastoupenou J. Currалlem a D. Martinem, jako
zmocněnci,

vedlejší účastníci v řízení o kasačním opravném prostředku,

* Jednací jazyk: francouzština.

příčemž další účastníci řízení je:

Pia Landgren, s bydlištěm v Revigliasco (Itálie), zastoupená M.-A. Lucasem, advokátem,

žalobkyně v prvním stupni,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek podaný proti rozsudku Soudu pro veřejnou službu Evropské unie (pléna) ze dne 26. října 2006, Landgren v. ETF (F-1/05, Sb. VS s. I-A-1-123 a II-A-1-459), který směřuje ke zrušení tohoto rozsudku,

SOD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (kasační senát),

ve složení M. Jaeger (zpravodaj), předseda, J. Azizi, A. W. H. Meij, M. Vilaras a N. J. Forwood, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Svým kasačním opravným prostředkem podaným na základě článku 9 přílohy I statutu Soudního dvora se navrhovatelka, Evropská nadace odborného vzdělávání (ETF), domáhá zrušení rozsudku Soudu pro veřejnou službu Evropské unie (pléna) ze dne 26. října 2006, Landgren v. ETF (F-1/05, Sb. VS s. I-A-1-123 a II-A-1459, dále jen „napadený rozsudek“), kterým tento soud zrušil rozhodnutí ETF o rozvázání pracovního poměru dočasné zaměstnankyně na dobu neurčitou s Piou Landgren a mezitímním rozsudkem vyzval účastnice řízení, aby usilovaly o dohodu, jíž by bylo stanoveno spravedlivé finanční vyrovnání za protiprávní propuštění P. Landgren, nebo, nedosáhnou-li dohody, aby předložily své vyčíslené návrhy k této otázce.

Právní rámec

- 2 Podle čl. 11 prvního pododstavce Pracovního řádu ostatních zaměstnanců Evropských společenství (dále jen „pracovní řád“) se ustanovení článků 11 až 26 Služebního řádu Evropských společenství (dále jen „služební řád“) týkající se práv a povinností úředníků použijí obdobně.
- 3 V souladu s čl. 25 druhým pododstavcem služebního řádu:

„Každé rozhodnutí týkající se určité osoby přijaté na základě tohoto služebního řádu se neprodleně sdělí písemně dotyčnému úředníkovi. Každé rozhodnutí týkající se stížnosti na úředníka [každé rozhodnutí nepříznivě zasahující do úředníkovra právního postavení] uvede důvody, na kterých je založeno.“

4 Článek 47 pracovního řádu stanoví:

„Kromě případu úmrtí končí pracovní poměr dočasných zaměstnanců:

[...]

c) pokud je smlouva uzavřena na dobu neurčitou

- i) na konci výpovědní doby sjednané ve smlouvě; délka výpovědní doby nesmí být kratší než jeden měsíc za každý dokončený rok služby, přičemž nejkratší výpovědní doba činí tři měsíce a nejdelší deset měsíců. Výpovědní doba však nezačne běžet v průběhu mateřské dovolené nebo volna z důvodů nemoci za předpokladu, že volno z důvodů nemoci nepřesahuje tři měsíce. S výhradou výše uvedených omezení se navíc v průběhu mateřské dovolené nebo volna z důvodů nemoci doba přerušuje;

[...]“

Skutkový základ sporu a řízení v prvním stupni

5 Skutkový základ sporu a řízení v prvním stupni jsou popsány v bodech 6 až 32 napadeného rozsudku, z nichž vyplývají následující skutečnosti.

- 6 Pia Landgren, narozená dne 21. června 1947, byla dne 3. ledna 1995 přijata ETF do pracovního poměru coby dočasná zaměstnankyně kategorie C, původně na dobu určitou, poté, počínaje dnem 18. července 2000, na dobu neurčitou.
- 7 Posudek o průběhu zkušební doby P. Landgren vyhotovený dne 10. května 1995 obsahuje následující hodnocení:
- „Schopnost smluvního zaměstnance vykonávat svoji funkci“: „dobrá“. Nicméně v rubrice „Chápavost, přizpůsobivost, úsudek“ je uvedeno „nedostatečné“ s odůvodněním, že není dostatečně precizní, nemá smysl pro detail a není dostatečně pozorná;
 - „Výkonnost“: „dobrá“. V rubrice „Pracovní tempo“ je rovněž uvedeno „nedostatečné“ s odůvodněním, že několikrát nedodržela termín, zejména při vyhotovování pracovních smluv pro zaměstnance;
 - „Chování v rámci oddělení“: „velmi dobré“.
- 8 Ve své první hodnotící zprávě za období let 1995 až 1997 vypracované dne 13. května 1997 dostala P. Landgren na stupnici od 1 do 6 v rozmezí mezi „výborný“ a „naprosto záporný“ souhrnnou známku 3, což odpovídá hodnocení „uspokojivý“. Konkrétněji v rubrikách „Pracovní schopnosti“ a „Chování v rámci oddělení“ je uvedeno „dobré“, zatímco v rubrice „Efektivita práce“ obdržela hodnocení „nedostatečná“. V této souvislosti je opět uváděn nedostatek pozornosti a rychlosti při provádění úkolů. Ačkoli je podtrhováno v zásadě kladné hodnocení P. Landgren, je po ní požadováno, aby byla přesnější a zlepšila svůj „politický smysl“.

- 9 Druhá hodnotící zpráva vypracovaná dne 17. června 1998 za období let 1997 až 1998 jí přiznala známku „2“, což odpovídá hodnocení „dobře“. Hodnotitel ve svém obecném komentáři uvedl, že u P. Landgren došlo k jasnému zlepšení pracovní výkonnosti, i když v rubrice „Efektivita práce“ uvádí, že ještě může učinit pokroky.
- 10 Třetí hodnotící zpráva vypracovaná dne 17. ledna 2000 za období let 1999 až 2000 potvrdila souhrnnou známku „2“ a ve všech rubrikách rovněž uvádí hodnocení „dobrá“. Po P. Landgren bylo nicméně požadováno, aby zlepšila svou organizaci pracovní doby. Na druhou stranu byla zdůrazněna její znalost předpisů a fungování ETF.
- 11 Ve čtvrté hodnotící zprávě vypracované dne 29. března 2001 za období let 2000 až 2001 byla P. Landgren přiznána souhrnná známka „3“. Ačkoli je na prvním místě uváděn její smysl pro komunikaci, takt, slušnost, široké znalosti ETF, flexibilita a loajalita vůči nadřízeným, zpráva poukazuje na slabiny v oblasti informatiky a v rubrice „Analýza a úsudek“ je po ní požadováno, aby nečinila ukvapené závěry, zejména když není o některých spisech plně informována, třebaže zpráva připouští, že přichází s dobrými návrhy. Nakonec je jí navrhováno, aby prošla vzdělávacím kurzem zápisu poznámek z jednání.
- 12 Od ledna 2002 do ledna 2003 včetně byla P. Landgren zaměstnána na ředitelství ETF, kde zastávala funkci sekretářky a pomocné administrativní pracovnice speciálně pověřené agendou služebních cest a dovolených zaměstnanců ředitelství.
- 13 Dne 9. července 2002 pan H., zástupce ředitele ETF, vyhotovil prozatímní hodnotící zprávu, v jejímž závěru se uvádí, že P. Landgren dostatečně nevyhovuje nárokům kladeným na její funkci. Tento závěr se zakládal na nedostacích zjištěných při přípravě služebních cest a ve vedení rozvrhu, jež byly přičítány nedostatečné organizaci práce a systematickosti, omezené schopnosti používat informatizované systémy a nedo-

statečné znalosti organizační struktury ETF. Tento posudek nicméně zdůrazňoval kladný postoj a snahu P. Landgren při plnění jejích četných úkolů.

- 14 Na konci roku 2002 oba zástupci ředitele pan H. a pan P. vypracovali coby hodnotitelé návrh hodnotící zprávy P. Landgren za rok 2002 podle nového systému hodnocení pracovních výkonů, jež se začal používat od ledna téhož roku.
- 15 Pan H. potvrdil své hodnocení ze dne 9. července 2002 a konstatoval nedostatek spolehlivosti a závažné nedostatky téměř ve všech aspektech vykonávané práce, i když podtrhl snahu P. Landgren o plnění jejích úkolů. Uvedl, že ztratil důvěru v kvalitu jejích služeb, a dospěl k závěru, že P. Landgren již nadále nemůže zastávat své pracovní povinnosti.
- 16 Pan P. měl zase za to, že P. Landgren vykonává své jednotlivé pracovní úkoly ve většině případů uspokojivě a některé z nich dokonce dobře, nicméně ve svém souhrnném hodnocení poukázal na nedodržování termínů a pochybení zaviněná nedostatkem pozornosti, která lze podle jeho názoru částečně vysvětlit nadměrnou pracovní zátěží.
- 17 I když P. Landgren ve svých připomínkách k této zprávě zpochybnila určité specifické námítky pana H. a uvedla skutečnosti na svoji obhajobu, připustila, že pracovní místo, které zastává, je pro ni příliš náročné. Rovněž poukázala na to, že její potíže mohou být vysvětleny dočasnou nedostatečností paměti způsobenou zdravotním stavem a že ztráta zaměstnání by pro ni měla vzhledem k její finanční situaci, rodinné situaci a věku velmi negativní dopad. Požádala proto, aby byla prozkoumána možnost, zda by jí v rámci téhož ředitelství nebo v jiných odděleních nemohly být svěřeny méně náročné úkoly.

18 Tato hodnotící zpráva nebyla nikdy dokončena, a tedy ani zařazena do osobního spisu P. Landgren.

19 Dne 1. února 2003 byla P. Landgren přidělena na neomezenou dobu do oddělení ETF „Východní Evropa a Střední Asie“, aby tam na poloviční úvazek zajišťovala sekretariát pro paní S., vedoucí oddělení, paní T., zástupkyni vedoucí oddělení, a pro koordinátora ETF. Žádost o poloviční pracovní úvazek v podobě přijaté ředitelem měla pokrývat období od 1. února 2003 do 31. prosince 2004 a byla odůvodněna jako příprava na odchod do starobního důchodu zaměstnance, který dosáhl 55 let věku.

20 Hodnotící zpráva P. Landgren vypracovaná dne 18. března 2004 za rok 2003 obsahuje následující pasáž:

„Pia dosáhla hlavních cílů, které jí byly stanoveny pro rok 2003. Z hodnocení odpovídajících hlavních ukazatelů vyplývá, že byla schopna vykonávat své pracovní úkoly efektivně a v určených termínech.

Pia prokázala schopnost soustředit se na práci, a to i když řešila několik úkolů najednou. Vyvinula značné úsilí, aby zlepšila svoji paměť.

Pia zlepšila své počítačové dovednosti.

Pia udržuje dobré a přátelské, přesto však uctivé vztahy s okolím a se svými kolegy.“

- 21 Tato poslední zpráva byla sepsána paní T., pověřenou vedením oddělení po dobu nepřítomnosti paní S., která od listopadu 2003 do března 2004 včetně čerpala volno z důvodu nemoci, a byla podepsána ředitelem panem R. Ačkoli paní S. zprávu nepodepsala, figuruje v ní nicméně coby hodnotitel spolu s paní T. Je nesporné, že vedoucí oddělení nesouhlasila s hodnocením paní T., a měla spíše záporný názor na pracovní výkony P. Landgren.
- 22 Následně P. Landgren považovala za nutné požádat v rámci pohovoru s paní S. o možnost pokračovat v práci na poloviční úvazek. V průběhu tohoto pohovoru, který se uskutečnil dne 10. května 2004, vedoucí oddělení informovala P. Landgren, že si vyhrazuje možnost projednat tuto žádost s ředitelem panem R.
- 23 Dne 17. května 2004 absolvovala P. Landgren pohovor s panem R., který jí dal na výběr mezi „předčasným odchodem do starobního důchodu“ a propuštěním. Pan R. rovněž upřesnil, že v případě propuštění bude žalobkyně moci čerpat podporu v nezaměstnanosti na základě článku 28a pracovního řádu, dokud nedosáhne minimální věkové hranice pro odchod do důchodu, tj. 60 let.
- 24 Dne 15. června 2004 absolvovala P. Landgren další pohovor s panem R., tentokrát za přítomnosti mediátora jmenovaného ETF. Během tohoto pohovoru pan R. vysvětlil P. Landgren, že je „milá osoba, ale neefektivní sekretářka“, a z tohoto posledně jmenovaného důvodu je po ní požadováno, aby podala výpověď.
- 25 Při třetí schůzce konané dne 25. června 2004 pan R. předal P. Landgren za přítomnosti dalších vedoucích pracovníků ETF dopis, kterým vypovídá její pracovní smlouvu dočasné zaměstnankyně (dále jen „rozhodnutí o propuštění“) k 1. lednu 2005.

26 V tomto rozhodnutí se uvádí:

„Vážená Pio,

v souladu s článkem 47 pracovního řádu a podmínkami Vaší pracovní smlouvy a jejích dodatků Vám s lítostí oznamuji, že Váš pracovní poměr dočasné zaměstnankyně ETF bude rozvázán. Jelikož v dodatku k Vaší pracovní smlouvě je stanovena šestiměsíční výpovědní doba, bude Vaším posledním pracovním dnem 31. prosinec 2004.

Velice Vám děkuji za Váš příspěvek k práci ETF a přeji Vám mnoho úspěchů ve Vaší budoucí kariéře.“

27 Následně po tomto rozhodnutí byla P. Landgren s účinností od 1. července 2004 přidělena k odboru „Správa a ústřední oddělení“. Na její žádost jí bylo od tohoto data opět povoleno pracovat na plný úvazek.

28 Pia Landgren podstoupila v říjnu 2004 chirurgický zákrok a byla po dobu tří měsíců v pracovní neschopnosti, přičemž po tuto dobu tak byl běh její výpovědní doby přerušen.

29 Dne 27. září 2004 podala P. Landgren stížnost podle čl. 90 odst. 2 služebního řádu, kterou napadla rozhodnutí o propuštění.

- 30 Rozhodnutím ze dne 19. ledna 2005 orgán oprávněný k uzavírání pracovních smluv tuto stížnost zamítl, přičemž uvedl, že propuštění bylo odůvodněno neuspokojivou a nedostatečnou povahou pracovních výkonů P. Landgren a že tento orgán nepoužil svoji širokou posuzovací pravomoc, kterou disponuje při posuzování zájmu služby, zjevně nesprávným způsobem. Dokonce v souladu s povinností náležitě péče dbal na to, aby byl při určování data účinnosti výpovědi brán zřetel na zájem dotčené dočasné zaměstnankyně.
- 31 Za těchto okolností podala P. Landgren dne 28. dubna 2005 žalobu směřující jednak ke zrušení rozhodnutí o propuštění, a jednak k náhradě majetkové a nemajetkové újmy, která jí byla způsobena uvedeným rozhodnutím.
- 32 Žaloba v prvním stupni byla původně zapsána do rejstříku kanceláře Soudu pod číslem T-180/05. Usnesením ze dne 15. prosince 2005 Soud na základě čl. 3 odst. 3 rozhodnutí Rady 2004/752/ES, Euratom ze dne 2. listopadu 2004 o zřízení Soudu pro veřejnou službu Evropské unie (Úř. věst. L 333, s. 7) postoupil tuto věc posledně jmenovanému soudu. Žaloba byla zapsána do rejstříku kanceláře Soudu pro veřejnou službu pod číslem F-1/05.
- 33 Napadeným rozsudkem Soud pro veřejnou službu mezitímním rozsudkem jednak zrušil rozhodnutí o propuštění, a jednak vyzval účastnice řízení, aby usilovaly o dohodu, jíž by bylo stanoveno spravedlivé finanční vyrovnání za protiprávní propuštění P. Landgren, nebo, nedosáhnou-li dohody, aby Soudu ve lhůtě tří měsíců od vyhlášení rozsudku předložily své vyčíslené návrhy k této otázce.
- 34 Vzhledem k tomu, že účastnice řízení sdělily Soudu pro veřejnou službu, že nedosáhly dohody o výši finančního vyrovnání a ETF nicméně uvedla, že je připravena vyplatit P. Landgren částku ve výši 39 265,10 eur z titulu náhrady škody, Soud pro veřejnou službu předběžně stanovil usnesením ze dne 22. května 2007 do doby konečného vyřešení věci výši finančního vyrovnání na částku 39 000 eur.

- 35 Usnesením ze dne 22. května 2007 rozhodl předseda Soudu pro veřejnou službu na základě čl. 77 písm. b) a článku 78 jednacího řádu Soudu prvního stupně, jenž se použije obdobně pro Soud pro veřejnou službu na základě čl. 3 odst. 4 rozhodnutí 2004/752, o přerušení řízení ve věci F-1/05 do doby, než Soud vydá konečné rozhodnutí v projednávané věci. Předseda Soudu pro veřejnou službu totiž uvedl, že konečné vyřešení věci může záviset na tom, zda je P. Landgren trvale a zcela neschopna výkonu práce. Tato otázka vyžaduje přijetí takového důkazního opatření jako je ustanovení znalců v oboru lékařství, což by s ohledem na náklady takového postupu bylo v rozporu s řádným výkonem spravedlnosti, jelikož zatím nebylo rozhodnuto o kasačním opravném prostředku podaném proti mezitímnímu rozsudku.

K napadenému rozsudku

- 36 Soud pro veřejnou službu nejprve v bodech 60 až 79 napadeného rozsudku přezkoumal argument ETF vycházející z toho, že neexistuje žádný právní základ, který by jí ukládal povinnost odůvodnit rozhodnutí o propuštění.
- 37 V tomto ohledu Soud pro veřejnou službu nejprve připomenul, že podle ustálené judikatury (rozsudek Soudního dvora ze dne 26. listopadu 1981, Michel v. Parlament, 195/80, Recueil, s. 2861, bod 22; rozsudky Soudu ze dne 20. března 1991, Pérez-Mínguez Casariego v. Komise, T-1/90, Recueil, s. II-143, bod 73; ze dne 18. března 1997, Picciolo a Caló v. Výbor regionů, T-178/95 a T-179/95, Recueil FP, s. I-A-51 a II-155, bod 33; ze dne 20. července 2001, Brumter v. Komise, T-351/99, Recueil FP, s. I-A-165 a II-757, bod 28; ze dne 16. března 2004, Afari v. ECB, T-11/03, Recueil FP, s. I-A-65 a II-267, bod 37; ze dne 6. července 2004, Huygens v. Komise, T-281/01, Sb. VS s. I-A-203 a II-903, bod 105, a ze dne 3. října 2006, Nijs v. Účetní dvůr, T-171/05, Sb. VS s. I-A-2-195 a II-A-2-999, bod 36) představuje povinnost uvést odůvodnění základní zásadu práva Společenství, od které se lze odchýlit jen z naléhavých důvodů, a že tato zásada, jež je zakotvena v článku 253 ES a promítá se do čl. 25 druhého pododstavce služebního řádu, je právě součástí práv a povinností úředníků, na které odkazuje článek 11 pracovního řádu.

38 Soud pro veřejnou službu uvedl, že Soudní dvůr nicméně v rozsudku ze dne 18. října 1977, *Schertzer v. Parlament* (25/68, Recueil, s. 1729, body 38 až 40) rozhodl, že pracovní poměr dočasného zaměstnance na dobu neurčitou končí v souladu s čl. 47 odst. 2 pracovního řádu na konci výpovědní doby stanovené ve smlouvě. Upřesnil, že Soudní dvůr tak dospěl k závěru, že jednostranné ukončení uvedené smlouvy, výslovně upravené posledně uvedeným ustanovením, podléhá široké posuzovací pravomoci příslušného orgánu a dočasný zaměstnanec ji uznává v samotném okamžiku svého přijetí do pracovního poměru, takže se toto ukončení opírá o pracovní smlouvu a tudíž jí není třeba odůvodnit. Zdůraznil, že podle Soudního dvora se v tomto ohledu postavení dočasného zaměstnance zásadním způsobem odlišuje od postavení úředníka jmenovaného podle služebního řádu, takže je vyloučeno, aby byl obdobně použit článek 25 služebního řádu, a to bez ohledu na všeobecný odkaz učiněný v článku 11 pracovního řádu na články 11 až 26 služebního řádu. Soud pro veřejnou službu dodal, že tento výklad byl potvrzen ustálenou judikaturou. Tento výklad byl potvrzen ustálenou judikaturou (rozsudek Soudního dvora ze dne 19. června 1992, *V v. Parlament*, C-18/91 P, Recueil, s. I-3997, bod 39; rozsudky Soudu ze dne 28. ledna 1992, *Speybrouck v. Parlament*, T-45/90, Recueil, s. II-33, bod 90; ze dne 17. března 1994, *Hoyer v. Komise*, T-51/91, Recueil FP, s. I-A-103 a II-341, bod 27; *Smets v. Komise*, T-52/91, Recueil FP, s. I-A-107 a II-353, bod 24; ze dne 5. prosince 2002, *Hoyer v. Komise*, T-70/00, Recueil FP, s. I-A-247 a II-1231, bod 55; ze dne 7. července 2004, *Schmidt v. EAO*, T-175/03, Sb. VS s. I-A-211 a II-939, body 57 a 58; ze dne 23. února 2006, *Karatzoglou v. EAO*, T-471/04, Sb. VS s. I-A-2-35 a II-A-2-157, body 43 a 44, a ze dne 6. června 2006, *Girardot v. Komise*, T-10/02, Sb. VS s. I-A-2-129 a II-A-2-609).

39 Vzhledem k vývoji práva v oblasti ochrany pracovníků proti propouštění a zneužívání po sobě následujících smluv nebo pracovních poměrů na dobu určitou, jakož i vzhledem k judikatuře Společenství týkající se požadavku na jasné odůvodnění aktů, které mohou nepříznivě zasáhnout do právního postavení určité osoby, měl Soud pro veřejnou službu nicméně za to, že je třeba přezkoumat, zda lze pracovní smlouvu dočasného zaměstnance na dobu neurčitou jednostranně ukončit bez udání důvodu.

40 Zaprvé, když zejména uvedl, že Rámcová dohoda o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřená mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS, provedená směrnicí Rady 1999/70/ES ze dne 28. června 1999 (Úř. věst. L 175, s. 43; Zvl. vyd. 05/03, s. 368) stanoví, že smlouvy na dobu neurčitou jsou „obecnou formou pracovních poměrů mezi zaměstnavateli a zaměstnanci“ a je pro ně charakteristická stabilita zaměstnání a že Soudní dvůr zdůraznil, že možnost stabilního zaměstnání představuje významný prvek ochrany zaměstnanců (rozsudek Soudního dvora ze dne 22. listopadu 2005, *Mangold*, C-144/04, Sb. rozh. s. I-9981, bod 64; viz rovněž rozsudek Soudního dvora ze dne

4. července 2006, Adeneler a další, C-212/04, Sb. rozh. s. I-6057, bod 62), měl Soud pro veřejnou službu za to, že pokud by bylo zaměstnavateli dovoleno ukončit pracovní poměr na dobu neurčitou bez udání důvodu, přičemž by jediným omezením byla povinnost dodržet výpovědní dobu, znamenalo by to popření samotné povahy pracovních smluv na dobu neurčitou v tom smyslu, že tyto smlouvy zaručují určitou jistotu zaměstnání, a byla by tak setřena hranice mezi touto kategorií smluv a kategorií smluv na dobu určitou.

41 Zadruhé Soud poukázal na článek 4 Úmluvy Mezinárodní organizace práce č. 158 ze dne 22. června roku 1982 o skončení pracovního poměru z podnětu zaměstnavatele, podle něhož „[...] zaměstnanec nesmí být propuštěn bez platného důvodu vztahujícího se k jeho způsobilosti nebo chování, k provozním potřebám podniku, závodu nebo služby“, jakož i na čl. 24 písm. a) Evropské sociální charty ze dne 18. října 1961, ve znění pozdějších změn, který zaručuje „právo všech pracovníků, aby jejich zaměstnání nebylo ukončeno bez platných důvodů pro takové ukončení, které souvisejí s jejich schopnostmi nebo jednáním nebo jsou založeny na provozních potřebách podniku, závodu nebo služby“, a na článek 30 Listiny základních práv Evropské unie vyhlášené v Nice dne 7. prosince 2000 (Úř věst. 2000, C 364, s. 1), podle něhož „[k]aždý pracovník má v souladu s právem Společenství a s vnitrostátními právními předpisy a zvyklostmi právo na ochranu před neoprávněným propuštěním“. Článek 41 odst. 2 třetí odrážka této listiny rovněž obecně upravuje v rámci práva na řádnou správu „povinnost správních orgánů odůvodňovat svá rozhodnutí“.

42 V tomto ohledu Soud pro veřejnou službu uvedl, že hlavním cílem uvedené Listiny je potvrzení „práv, která vyplývají především z ústavních tradic a mezinárodních závazků společných členským státům, Smlouvy o Evropské unii a smluv Společenství, [...] [EÚLP], sociálních chart přijatých Společenstvím a Radou Evropy a judikatury Soudního dvora [...] a Evropského soudu pro lidská práva“ (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 27. června 2006, Parlament v. Rada, C-540/03, Sb. rozh. s. I-5769, bod 38).

- 43 Soud pro veřejnou službu měl krom toho za to, že Evropský parlament, Rada Evropské unie a Komise Evropských společenství slavnostním vyhlášením Listiny základních práv Evropské unie zajisté usilovaly o to, aby byl uznán její zvláštní význam, v jehož světle je třeba vykládat ustanovení služebního řádu a pracovního řádu.
- 44 Maje za to, že neexistuje žádný naléhavý důvod, který by umožňoval, aby dočasní zaměstnanci ve smyslu pracovního řádu byli vyloučeni z ochrany proti neodůvodněnému propuštění, zvláště pak jsou-li vázáni smlouvou na dobu neurčitou, nebo, pokud jsou vázáni smlouvou na dobu určitou, jsou-li propuštěni před uplynutím doby, na jakou byla smlouva sjednána, Soud pro veřejnou službu dospěl k závěru, že k tomu, aby byla ochrana v tomto smyslu zaručena dostatečným způsobem, je důležité jednak to, aby dotčeným osobám bylo umožněno, aby se ujistily o tom, zda jejich práva byla respektována, či porušena, a mohly zvážit, zda je vhodné věc předložit soudu, a jednak to, aby soudu bylo umožněno vykonávat jeho přezkum, což znamená, že musí být uznána povinnost příslušného orgánu uvést odůvodnění.
- 45 Nakonec Soud pro veřejnou službu zdůraznil, že uznání takové povinnosti příslušného orgánu uvést odůvodnění nevylučuje, že tento orgán disponuje v otázkách propouštění zaměstnanců širokou posuzovací pravomocí, a že přezkum soudu Společenství se tudíž omezuje na ověření toho, zda nedošlo ke zjevnému pochybení nebo ke zneužití pravomoci (rozsudky Soudu ze dne 11. února 1999, Carrasco Benítez v. EMEA, T-79/98, Recueil FP, s. I-A-29 a II-127, bod 55; ze dne 12. prosince 2000, Dejaiffe v. OHIM, T-223/99, Recueil FP, s. I-A-277 a II-1267, bod 53, a ze dne 6. února 2003, Pyres v. Komise, T-7/01, Recueil FP, s. I-A-37 a II-239, body 50 a 51), a že článek 47 pracovního řádu není v rozporu s výše uvedenými úvahami, neboť tento článek se v písmenu c) bodu i) omezuje na stanovení výpovědní doby a její délky trvání, aniž by upravoval otázku odůvodnění propuštění.
- 46 Poté se Soud pro veřejnou službu v bodech 77 až 81 napadeného rozsudku zaměřil na přezkum, zda tato povinnost uvést odůvodnění byla v projednávané věci dodržena. Když uvedl, že při propouštění zaměstnance přijatého na základě smlouvy na dobu neurčitou je kladen zvláštní důraz na to, aby důvody takového opatření vedoucího k propuštění byly zpravidla písemně jasně uvedeny, nejlépe přímo v samotném textu předmětného rozhodnutí, Soud pro veřejnou službu měl nicméně za to, že povinnost

uvést odůvodnění propuštění lze též považovat za splněnou, pokud dotyčná osoba byla s těmito důvody řádně seznámena během pohovoru se svými nadřízenými a rozhodnutí orgánu oprávněného k uzavírání pracovních smluv bylo přijato v krátké době po těchto pohovorech, přičemž doplnil, že orgán oprávněný k uzavírání pracovních smluv případně může toto odůvodnění rovněž doplnit ve stadiu odpovědi na stížnost podanou dotyčnou osobou.

47 V projednávané věci Soud pro veřejnou službu uvedl, že P. Landgren byla při pohovorech s panem R. konaných ve dnech 15. a 25. června 2004 informována o důvodech, kvůli kterým měla být ukončena její smlouva dočasné zaměstnankyně z důvodu odborné nezpůsobilosti, a že orgán oprávněný k uzavírání pracovních smluv v odpovědi na její stížnost užitečně poskytl přesnější informace. Toto P. Landgren umožnilo posoudit opodstatněnost rozhodnutí o propuštění a dalo jí možnost podat žalobu k Soudu pro veřejnou službu, takže žalobní důvod vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění musí být zamítnut.

48 Zatřetí Soud pro veřejnou službu v bodech 82 až 95 napadeného rozsudku přezkoumal opodstatněnost důvodů, kterými bylo rozhodnutí o propuštění odůvodněno.

49 V tomto ohledu Soud pro veřejnou službu nejprve konstatoval, že ETF odůvodnila propuštění pouze „celkovou“ odbornou nezpůsobilostí P. Landgren, která měla být prokázána nahromaděním nepříznivých či kritických hodnotících zpráv týkajících se pracovních výkonů P. Landgren.

50 Soud pro veřejnou službu dále uvedl, že i když byly P. Landgren v průběhu její kariéry často vytýkány takové nedostatky jako nesoustředěnost, nedostatek přesnosti a pomalost při plnění pracovních úkolů, z jednotlivých zpráv o zkušební době a hodnotících zpráv vyplývá, že hodnocení zásluh P. Landgren bylo na rozdíl od toho, co tvrdí ETF, vcelku uspokojivé či dokonce dobré (za období let 1997 až 2000 a rok 2003).

- 51 Krom toho Soud pro veřejnou službu zdůraznil, že silně záporné hodnocení formulovaly zejména dvě konkrétní osoby, a sice pan H., zástupce ředitele, jehož sekretářkou P. Landgren byla od ledna 2002 do ledna 2003, a paní S., vedoucí odboru, pro niž P. Landgren rovněž pracovala jako sekretářka od 1. února 2003 do 30. června 2004.
- 52 Soud pro veřejnou službu měl nicméně jednak za to, že pokud jde o návrh hodnotící zprávy za rok 2002, nejenže tento dokument nebyl nikdy doveden do konečné podoby, ale hodnocení druhého zástupce ředitele, pana P., pro kterého P. Landgren ve stejném období rovněž pracovala, bylo mimoto mnohem shovívavější, neboť pan P. považoval pracovní výkony žalobkyně za uspokojivé či dokonce dobré, třebaže připouštěl určité nedostatky v její práci, které z části připisoval nadměrnému pracovnímu zatížení.
- 53 Krom toho měl Soud pro veřejnou službu za to, že hodnotící zpráva za rok 2003, vypracovaná dne 18. března 2004 paní T., pro kterou P. Landgren rovněž pracovala, a podepsaná panem R. dne 31. března 2004, tj. přibližně dva měsíce před pohovory, při nichž pan R. žalobkyni obeznamoval se svým záměrem rozvázat její smlouvu, byla pro žalobkyni obzvláště příznivá. Soud pro veřejnou službu zvláště zdůraznil, že podle této zprávy P. Landgren „dosáhla hlavních cílů, které jí byly stanoveny pro [rok] 2003 [...] byla schopna vykonávat své pracovní úkoly efektivně a v určených termínech [...] prokázala schopnost soustředit se na práci, a to i když řešila několik úkolů najednou [...] vyvinula značné úsilí, aby zlepšila svoji paměť [...] zlepšila své počítačové dovednosti [...] udržuje dobré a přátelské, přesto však uctivé vztahy s okolím a se svými kolegy“.
- 54 Soud pro veřejnou službu mimoto konstatoval, že ze spisu nevyplývá, že by pracovní výkony P. Landgren náhle poklesly mezi okamžikem, kdy paní T. v březnu 2004 vypracovala její poslední hodnotící zprávu, v níž P. Landgren chválila za efektivní a včasné plnění úkolů, a okamžikem přijetí rozhodnutí o propuštění méně než tři měsíce později.

- 55 V důsledku toho měl Soud pro veřejnou službu za to, že rozhodnutí o propuštění je stíženo vadou spočívající ve zjevně nesprávném posouzení, a tudíž musí být zrušeno.
- 56 Začtvrté a naposledy, když Soud pro veřejnou službu konstatoval, že P. Landgren prohlásila, že se její zdravotní stav velmi zhoršil a že již nebude fyzicky schopna znovu pracovat pro ETF, rozhodl, že k tomu, aby byl v zájmu P. Landgren zajištěn užitečný účinek zrušovacího rozsudku, je třeba, aby Soud pro veřejnou službu využil svou pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci, která mu je svěřena ve finančních sporech, a vyzval ETF, aby hledala spravedlivé řešení, které náležitě ochrání práva P. Landgren (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 6. července 1993, Komise v. Albani a další, C-242/90 P, Recueil, s. I-3839, bod 13, a rozsudek Soudu ze dne 31. března 2004, Girardot v. Komise, T-10/02, Recueil FP, s. I-A-109 a II-483, bod 89).
- 57 Soud pro veřejnou službu tak vyzval účastnice řízení k tomu, aby nejprve usilovaly o dohodu, jíž by bylo stanoveno spravedlivé finanční vyrovnání za protiprávní propuštění P. Landgren, a dále, aby informovaly Soud pro veřejnou službu o částce, která bude takto určena, nebo, nedosáhnou-li dohody, aby Soudu pro veřejnou službu ve lhůtě tří měsíců od vyhlášení napadeného rozsudku předložily své vyčíslené návrhy k této otázce.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

I – Řízení

- 58 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 22. prosince 2006 podala ETF projednávaný kasační opravný prostředek.

59 Dne 26. března 2007 podala Komise návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastnice. Usnesením ze dne 19. dubna 2007 předseda kasačního senátu povolil Komisi vstup do řízení jako vedlejší účastnici na podporu návrhových žádání ETF.

60 Pia Landgren předložila svou kasační odpověď dne 16. dubna 2007.

61 Dopisem ze dne 4. června 2007 požádala ETF s odvoláním na vyšší moc o povolení podat repliku, přestože lhůta pro předložení takové žádosti uplynula již dne 10. května 2007. Rozhodnutím ze dne 12. června 2007 předseda kasačního senátu tuto žádost zamítl.

62 Komise předložila svůj spis vedlejší účastnice dne 6. června 2007. ETF a P. Landgren předložily svá vyjádření k tomuto spisu dne 19. července a 28. srpna 2007.

63 Na základě zprávy soudce zpravodaje Soud (kasační senát) konstatoval, že účastnice řízení nepodaly žádný návrh na nařízení jednání ve lhůtě jednoho měsíce od doručení oznámení o ukončení písemné části řízení, a podle článku 146 jednacího řádu rozhodl, že projedná kasační opravný prostředek bez ústní části řízení.

II – *Návrhová žádání účastnic řízení*

64 ETF navrhuje, aby Soud:

- zrušil napadený rozsudek a v důsledku toho uznal jednak platnost rozhodnutí o propuštění napadeného v prvním stupni, a jednak neexistenci právního základu pro odškodnění P. Landgren;
- uložil P. Landgren náhradu nákladů řízení, včetně nákladů řízení u Soudu pro veřejnou službu.

65 Pia Landgren navrhuje, aby Soud:

- zamítl kasační opravný prostředek;
- podpůrně, vyhověl návrhovým žádáním, která předložila v prvním stupni;
- uložil ETF náhradu nákladů řízení.

66 Komise navrhuje, aby Soud:

- zrušil napadený rozsudek;
- v důsledku toho prohlásil žalobu v prvním stupni nebo alespoň návrhová žádání na náhradu škody, která obsahuje, za nepřijatelné;
- podpůrně, vyhověl návrhovým žádáním ETF.

Právní otázky

I – *K přípustnosti kasačního opravného prostředku*

A – *Argumenty účastnic řízení*

67 Pia Landgren tvrdí, že kasační opravný prostředek je v plném rozsahu nepřijatelný, jelikož ETF s napadeným rozsudkem projevila souhlas. V tomto ohledu odkazuje na rozsudek Soudního dvora ze dne 8. ledna 2002, Francie v. Monsanto a Komise (C-248/99 P, Recueil, s. I-1, bod 31), ve kterém bylo rozhodnuto, že souhlas s rozsudkem může tvořit překážku přípustnosti kasačního opravného prostředku podaného proti dotčenému rozsudku.

II - 2866

- 68 Takový souhlas vyplývá v projednávané věci z dopisu zaslání zástupcem ETF dne 10. listopadu 2006, který představuje jednostranný právní akt vyjadřující souhlas s napadeným rozsudkem a vzdání se podání stanovených opravných prostředků proti uvedenému rozsudku.
- 69 Pia Landgren se totiž domnívá, že pokud ETF měla v úmyslu podat proti napadenému rozsudku kasační opravný prostředek, neměla učinit návrh na plnění povinností vyplývajících z tohoto rozsudku před podáním svého kasačního opravného prostředku a návrhu na přerušování řízení probíhajícího před Soudem pro veřejnou službu na tomto základě.
- 70 ETF jí však naopak vyzvala, aniž by si vyhradila právo podat případný kasační opravný prostředek, aby jí učinila návrh za účelem uzavření dohody o odškodnění nebo aby jinak předložila Soudu pro veřejnou službu vyčíslené návrhy na odškodnění. Taková dohoda nebo takové návrhy mohly v konečném výsledku ukončit spor a vyloučit jakoukoliv následnou žalobu, jelikož povinnost k náhradě škody by již nevyplývala z napadeného rozsudku, ale z uvedené dohody nebo uvedených návrhů.
- 71 ETF tak v dopise ze dne 10. listopadu 2006 uvedla, že doufá, že společně naleznou prostor pro dosažení dohody. V tomto ohledu P. Landgren podotýká, že pokud by ETF zamýšlela podat kasační opravný prostředek, nemělo by velký význam, aby strany dospěly k dohodě, která by uvedeným kasačním prostředkem byla nutně zpochybněna.
- 72 To je potvrzeno informací poskytnutou ETF, podle které bylo vhodné, aby jí P. Landgren zaslala svůj návrh co nejdříve, aby mohlo být vyplacení vyrovnání započteno do rozpočtu pro rok 2006. Z toho je třeba podle P. Landgren vyvodit, že ETF tedy skutečně měla v úmyslu v konečném výsledku splnit povinnosti vyplývající z napadeného rozsudku, jelikož v opačném případě by nebylo příliš důležité, zda dojde k započtení do rozpočtu pro rok 2006, nebo rok 2007.

- 73 Tím, že si ETF nejprve ve svém dopise ze dne 5. prosince 2006 vyhradila právo podat kasační opravný prostředek proti napadenému rozsudku, poté dne 8. prosince 2006 zrušila svůj návrh na odškodnění učiněný v dopise ze dne 5. prosince 2006 a nakonec podala projednávaný kasační opravný prostředek, tedy porušila zásadu právní jistoty, a to tím spíše, že návrh učiněný dne 10. listopadu 2006 byl přijat.
- 74 Pia Landgren mimoto tvrdí, že i kdyby nebylo třeba mít za to, že dopis ze dne 10. listopadu 2006 představuje souhlas ETF s napadeným rozsudkem, konkrétní, shodující se a bezpodmínečná ujištění poskytnutá zástupcem ETF u ní založila legitimní očekávání, že povinnosti vyplývající z tohoto rozsudku budou rychle a definitivně splněny. Tím, že si ETF nejprve ve svém dopise ze dne 5. prosince 2006 vyhradila právo podat kasační opravný prostředek proti napadenému rozsudku, poté dne 8. prosince 2006 zrušila svůj návrh na odškodnění učiněný v dopise ze dne 5. prosince 2006 a nakonec podala projednávaný kasační opravný prostředek, porušila zásadu ochrany legitimního očekávání. Taková změna stanoviska může mimoto „zpochybňovat“ osobní a skutečný zájem ETF na vyřešení sporu. To je potvrzeno návrhem na vstup Komise do řízení jako vedlejší účastnice, ze kterého vyplývá, že sledovaný zájem ve skutečnosti spočívá v dopadech napadeného rozsudku na praxi vycházející z judikatury, podle které nemusí být propuštění dočasných zaměstnanců odůvodněno.
- 75 ETF a Komise se domnívají, že tato argumentace je neopodstatněná.

B – Závěry Soudu

- 76 Bez ohledu na přezkum otázky, zda se pojem „souhlas“ použije v rámci žaloby na neplatnost rozhodnutí přijatého orgánem Společenství, je třeba připomenout, že z článku 233 ES vyplývá, že orgán, jehož akt byl prohlášen za neplatný, je povinen přijmout opatření vyplývající z rozsudku.

- 77 V projednávané věci vyzval Soud pro veřejnou službu ETF, aby hledala spravedlivé řešení, které náležitě ochrání práva P. Landgren. Na základě bodu 2 výroku napadeného rozsudku tak Soud pro veřejnou službu rozhodl, že účastnice řízení sdělí ve lhůtě tří měsíců od vyhlášení tohoto rozsudku společně dohodnutou výši finančního vyrovnání souvisejícího s protiprávností rozhodnutí o propuštění, nebo v případě nedosažení dohody své vyčíslené návrhy této částky.
- 78 A konečně, podle článku 244 ES jsou rozsudky Soudu pro veřejnou službu vykonatelné za podmínek stanovených v článku 256 ES.
- 79 Z toho vyplývá, že vzhledem k výroku napadeného rozsudku měla ETF s přihlédnutím k jeho odůvodnění, zejména bodu 93, povinnost obrátit se na P. Landgren za účelem pokusu dosáhnout dohody o finančním vyrovnání, které uvedený rozsudek ve prospěch P. Landgren stanovil. P. Landgren ostatně sama ve svém dopise ze dne 22. listopadu 2006 uvádí, že „je věcí [ETF], aby [jí] učinila [...] návrh na odškodnění, ke kterému se vyjádří, a to tím spíše, že je zjevně na žalovaném orgánu, aby splnil povinnosti vyplývající ze zrušujícího rozsudku“.
- 80 Jelikož na základě článku 12 přílohy I statutu Soudního dvora nemá kasační opravný prostředek před Soudem odkladný účinek, pouhá skutečnost, že se ETF obrátila na P. Landgren, aby splnila povinnosti vyplývající z rozsudku Soudu pro veřejnou službu, neznámá, že se vzdala práva podat kasační opravný prostředek. V každém případě vzdání se práva podat kasační opravný prostředek může vzhledem k tomu, že jeho důsledkem je zánik práva, vyvolat nepřipustnost kasačního opravného prostředku jen tehdy, pokud by toto vzdání se mohlo být konstatováno jasně a bezpodmínečně.
- 81 Tak tomu však v projednávané věci zjevně není. Nejenže dopis ze dne 10. listopadu 2006 nijak takové vzdání se nezmiňuje, ale ETF výslovně v dopise ze dne 5. prosince 2006

zaslaném v reakci na odpověď P. Landgren ze dne 22. listopadu 2006 uvádí, že „si vyhrazuje mimoto právo bez ohledu na tento návrh podat proti rozsudku [Soudu pro veřejnou službu] ze dne 26. října 2006 kasační opravný prostředek“.

82 V tomto ohledu není rozhodující, že ETF mohla uvést, že doufá, že nalezne prostor k dohodě s P. Landgren, neboť to svědčí pouze o vůli splnit v dobré víře povinnosti vyplývající z rozsudku Soudu pro veřejnou službu. Stejně tak vzhledem k tomu, že kasační opravný prostředek nemá odkladný účinek, přání ETF moci započít odškodnění P. Landgren do rozpočtu pro rok 2006 nutně neznamená, že by ETF neměla v úmyslu podat kasační opravný prostředek, ani, tím spíše, že by se výslovně vzdala jeho podání.

83 Ze stejných důvodů nemůže P. Landgren vytýkat ETF, že by porušila zásadu ochrany legitimního očekávání. Je totiž třeba připomenout, že podle ustálené judikatury má každý jednotlivec právo se domáhat této zásady, pokud se nachází v situaci, ze které vyplývá, že správa Společenství tím, že mu poskytla konkrétní ujištění, u něj vyvolala podloženou naději. Taková ujištění musí být mimoto v souladu s použitelnými normami (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 18. července 2007, AER v. Karatzoglou, C-213/06 P, Sb. rozh. s. I-6733, bod 33 a citovaná judikatura). I kdyby přitom vůči ETF jakožto účastníci sporu mohly být namítány požadavky vycházející ze zásady ochrany legitimního očekávání, která se použije na správní činnost, stačí uvést, že z výše uvedeného vyplývá, že ETF neposkytla P. Landgren žádné konkrétní ujištění, pokud jde o případné konečné vyřešení sporu.

84 Projednávaná námitka nepřipustnosti musí být proto zamítnuta.

II – K přípustnosti některých bodů návrhových žádání

A – Argumenty účastnic řízení

85 Pia Landgren tvrdí, že návrhová žádání ETF směřující k tomu, aby Soud uznal legalitu rozhodnutí o propuštění a neexistenci právního základu pro povinnost poskytnout odškodnění uloženou Soudem pro veřejnou službu, jsou nepřípustná. Tato návrhová žádání nesplňují požadavky článku 139 jednacího řádu, jelikož neodpovídají návrhovým žádáním předloženým ETF před Soudem pro veřejnou službu. Nemohou být vykládána ani tak, že směřují k tomu, aby Soud vyhověl návrhovým žádáním předloženým ETF v prvním stupni. ETF totiž taková návrhová žádání předložila jako vyplývající pouze ze zrušení napadeného rozsudku, a nikoliv z řešení sporu Soudem.

86 Pia Landgren dodává, že Soud nemá pravomoc, aby „rozhodl“. Z výše uvedeného vyvozuje, že kasační opravný prostředek musí být považován za opravný prostředek, který směřuje pouze ke zrušení napadeného rozsudku, a nikoliv ke zpochybnění postavení P. Landgren. Osobní a skutečná povaha právního zájmu ETF na podání kasačního opravného prostředku se zdá být pochybná, a proto by měl být kasační opravný prostředek odmítnut v plném rozsahu.

B – Závěry Soudu

87 Jak tvrdí P. Landgren, stejně jako soud prvního stupně nemá ani soud rozhodující o kasačním opravném prostředku pravomoc provádět obecná prohlášení, která překračují striktní rámec sporu. Návrhová žádání ETF směřující k tomu, aby Soud uznal legalitu rozhodnutí o propuštění a neexistenci právního základu pro povinnost poskytnout odškodnění uloženou Soudem pro veřejnou službu, tak musí být prohlášena za nepřípustná, což ostatně ETF nezpochybňuje.

88 I kdyby ETF vyjádřila těmito návrhovými žádáními své přání, aby Soud vydal konečné rozhodnutí ve věci, je třeba konstatovat, že článek 13 přílohy I statutu Soudního dvora v každém případě stanoví, že je-li opravný prostředek opodstatněný, zruší Soud rozhodnutí Soudu pro veřejnou službu a vydá rozhodnutí ve věci sám, ale pokud spor nedovoluje rozhodnout ve věci, vrátí věc zpět k rozhodnutí Soudu pro veřejnou službu. To, zda ETF navrhla, aby Soud vydal sám konečné rozhodnutí ve věci, tedy není rozhodující.

III – *K přípustnosti žaloby v prvním stupni*

A – *Argumenty účastnic řízení*

89 Komise tvrdí, že žaloba v prvním stupni podaná P. Landgren měla být Soudem pro veřejnou službu prohlášena za nepřijatelnou.

90 Domnívá se totiž, že jelikož pracovní smlouva mezi P. Landgren a ETF stanovila, že orgán či zaměstnankyně mohou smlouvu ukončit za podmínek stanovených v člancích 47 až 50 pracovního řádu, žaloba podaná proti rozhodnutí o propuštění přijatému ETF na základě článku 47 služebního řádu, a to v souladu s ustanoveními smlouvy, byla podána opožděně.

91 Komise zdůrazňuje, že v rozsudku ze dne 14. září 2006, Komise v. Fernández Gómez (C-417/05 P, Sb. rozh. s. I-8481) zrušil Soudní dvůr rozsudek Soudu vydaný v prvním stupni a prohlásil za nepřijatelnou žalobu podanou dotčeným dočasným zaměstnancem proti odmítnutí Komise prodloužit jeho smlouvu. Soudní dvůr uvedl, že pracovní smlouva stanovila, že ji nelze prodloužit. Poté, co Soudní dvůr připomněl, že zdrojem právních účinků pro osoby, kterých se týká služební řád, je pouze pracovní smlouva, konstatoval, že dočasný zaměstnanec nenapadl pracovní smlouvu ve lhůtách

stanovených služebních řádem, a nebyl tak oprávněn napadnout rozhodnutí přijaté v souladu s výslovnými ustanoveními této smlouvy. Obdobné uvažování by mělo být uplatněno v projednávané věci.

- 92 Komise mimoto připouští, že v souladu s článkem 40 statutu Soudního dvora a s ustálenou judikaturou, není vzhledem k tomu, že ETF nenamítala nepřipustnost žaloby v prvním stupni před Soudem pro veřejnou službu ani ve fázi kasačního opravného prostředku, oprávněna jakožto vedlejší účastnice řízení předložit návrhová žádání v tomto smyslu.
- 93 Jelikož se ale jedná o nepominutelnou podmínku řízení, byl Soud pro veřejnou službu povinen ji uplatnit i bez návrhu (rozsudek Soudního dvora ze dne 24. března 1993, CIRFS a další v. Komise, C-313/90, Recueil, s. I-1125, body 28 a 29, a rozsudek Soudu ze dne 26. ledna 2005, Piau v. Komise, T-193/02, Sb. rozh. s. II-209, body 36 a 37).
- 94 V tomto ohledu není rozhodující, že k přezkumu tohoto důvodu nepřipustnosti bez návrhu dochází ve fázi kasačního opravného prostředku. Pokud by jednak Soud nemohl sám konstatovat tuto nepřipustnost, rozhodoval by spor, který by byl ve skutečnosti nepřipustný. Krom toho je otázka přípustnosti žaloby v prvním stupni právní otázkou, která musí být přezkoumána i bez návrhu Soudem ve fázi kasačního opravného prostředku.
- 95 Ve svém vyjádření ke spisu Komise jako vedlejší účastnice se ETF přidává k argumentaci Komise a domnívá se, že žaloba v prvním stupni byla nepřipustná z důvodu opožděného podání. Dodává, že Komise je oprávněna se dovolávat této nepominutelné podmínky řízení ve fázi kasačního opravného prostředku, a to i když ETF nepřipustnost žaloby nenavrhla.

- 96 Pia Landgren tvrdí, že důvod Komise vycházející z nepřipustnosti žaloby v prvním stupni je nepřipustný, jelikož nebyl uplatněn navrhovatelkou ani nebyl uplatněn v prvním stupni.
- 97 Podpůrně P. Landgren tvrdí, že důvod vycházející z nepřipustnosti žaloby v prvním stupni je neopodstatněný.

B – Závěry Soudu

- 98 Komise tvrdí, že Soud pro veřejnou službu měl uplatnit nepřipustnost žaloby v prvním stupni i bez návrhu. Podle Komise totiž nemá rozhodnutí o propuštění samostatné právní účinky ve vztahu k pracovní smlouvě, která stanovila, že může být ukončena za podmínek stanovených v článku 47 pracovního řádu. Rozhodnutí o propuštění přitom smlouvu ukončilo právě za uvedených podmínek. Žaloba v prvním stupni tak byla podána opožděně.
- 99 Aniž by bylo třeba rozhodnout o přípustnosti tohoto důvodu, který nebyl předložen ETF a který nebyl diskutován v prvním stupni, je nutno konstatovat, že musí být v každém případě zamítnut jako neopodstatněný (rozsudek Soudního dvora ze dne 26. února 2002, Rada v. Boehringer, C-23/00 P, Recueil, s. I-1873, bod 52).
- 100 Okolnosti projednávané věci se totiž značně liší od okolností věci, v níž byl vydán rozsudek Komise v. Fernández Gómez, bod 91 výše.

101 V uvedeném rozsudku měl Soudní dvůr za to, že záporná odpověď orgánu oprávněného ke jmenování na žádost o prodloužení smlouvy dočasného zaměstnance na dobu určitou netvoří akt nepříznivě zasahující do právního postavení tohoto zaměstnance, jelikož ustanovení uvedené smlouvy, tak jak jsou citována v průvodním dopise adresovaném žalobkyni, již stanovila, že smlouvu nelze prodloužit. Soudní dvůr měl za to, že odpověď orgánu oprávněného ke jmenování neobsahovala ve srovnání s uvedenými ustanoveními žádnou novou skutečnost, pokud jde o datum ukončení smlouvy a otázku prodloužení smlouvy, a nemůže mít za následek běh nové lhůty pro podání žaloby.

102 V projednávané věci však byla P. Landgren zaměstnána na základě smlouvy dočasné zaměstnankyně na dobu neurčitou, která stanovila, že může být vypovězena orgánem nebo zaměstnancem v případech stanovených v člácích 47 až 50 pracovního řádu. V případě nepřijetí rozhodnutí o propuštění by tak pracovní smlouva nebyla ukončena, takže by P. Landgren byla nadále v pracovním poměru s ETF. Nelze tudíž důvodně tvrdit, že rozhodnutí o propuštění P. Landgren nepříznivě nezasahuje do jejího právního postavení, jelikož toto rozhodnutí podstatným způsobem změnilo její právní postavení tím, že došlo k ukončení její smlouvy.

IV – K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z porušení dosahu povinnosti uvést odůvodnění

103 Tímto důvodem kasačního opravného prostředku ETF vytýká Soudu pro veřejnou službu, že se dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že se povinnost uvést odůvodnění vztahuje na rozhodnutí o propuštění dočasného zaměstnance zaměstnaného na dobu neurčitou přijaté v souladu s čl. 47 písm. c) bodem i) pracovního řádu.

A – K relevantnímu charakteru prvního důvodu kasačního opravného prostředku

1. Argumenty účastnic řízení

- 104 Pia Landgren tvrdí, že důvod kasačního opravného prostředku vycházející z porušení dosahu povinnosti uvést odůvodnění Soudem pro veřejnou službu není relevantní, jelikož směřuje proti nadbytečnému odůvodnění napadeného rozsudku.
- 105 Nadbytečnost odůvodnění týkající se povinnosti uvést odůvodnění v oblasti rozhodnutí o propuštění dočasných zaměstnanců zaměstnaných na dobu neurčitou vyplývá z toho, že Soud pro veřejnou službu jednak zamítl žalobní důvod vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění předložený v prvním stupni a jednak zrušil rozhodnutí o propuštění, když konstatoval, že bylo postiženo vadou spočívající ve zjevně nesprávném posouzení. Úvahy týkající se povinnosti uvést odůvodnění tak „nesouvisí s výrokem napadeného rozsudku“.
- 106 ETF a Komise tuto analýzu zpochybňují a domnívají se, že uvažování Soudu pro veřejnou službu týkající se povinnosti uvést odůvodnění u rozhodnutí o propuštění podmínilo přezkum opodstatněnosti rozhodnutí o propuštění.

2. Závěry Soudu

- 107 ETF a Komise v podstatě tvrdí, že jelikož povinnost uvést odůvodnění u rozhodnutí o propuštění neexistuje, Soud pro veřejnou službu nemohl, ani neměl, přezkoumávat vnitřní legalitu tohoto rozhodnutí.

- 108 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je předmětem povinnosti uvést odůvodnění jednak poskytnout dotyčné osobě dostatečné údaje pro posouzení, zda je rozhodnutí opodstatněné, nebo zda je postiženo vadou umožňující zpochybnit jeho legalitu, a jednak umožnit soudu výkon přezkumu legality rozhodnutí (viz rozsudek *Michel v. Parlament*, bod 37 výše, bod 22 a citovaná judikatura).
- 109 Rozhodnutí, které není žádným způsobem odůvodněno jak z hlediska jeho textu samotného, tak z hlediska jeho skutkových a kontextuálních okolností, které mohly být spojeny s jeho přijetím, nemůže být totiž předmětem přezkumu vnitřní legality ze strany soudu, a to bez ohledu na rozsah tohoto přezkumu. Pokud by pro autora rozhodnutí neexistovala povinnost uvést důvody, které vedly k jeho přijetí, možnost soudu splnit poslání spočívající v přezkumu vnitřní legality aktů, které jsou mu předloženy, pokud je mu toto poslání svěřeno, jakož i soudní ochrana přiznaná jednotlivci by tak byly ohroženy a závisely by na uvážení autora uvedeného rozhodnutí. Požadavek uložený orgánu, aby uváděl důvody pro svá rozhodnutí, je tedy neodlučitelně spjat s existencí pravomoci soudu přezkoumat opodstatněnost uvedených rozhodnutí, která musí být zajištěna ve společenství práva za podmínek rovnocenných pro veškeré jednotlivce, kteří uplatní své právo na soudní ochranu.
- 110 Pokud by tak Soud měl dospět k závěru, jak tvrdí ETF a Komise, o úplné neexistenci povinnosti orgánu oprávněného k uzavírání pracovních smluv odůvodnit rozhodnutí o výpovědi smluv dočasných zaměstnanců na dobu neurčitou v tom smyslu, že při této příležitosti je orgán oprávněný k uzavírání pracovních smluv povinen splnit pouze podmínky týkající se výpovědní doby stanovené v čl. 47 písm. c) bodu i) pracovního řádu, jelikož není sporné, že uvedené podmínky byly dodrženy, tato okolnost by měla vliv na určení rozsahu pravomoci soudu přezkoumat uvedená rozhodnutí, a tedy na legalitu přezkumu zjevně nesprávného posouzení provedeného v projednávané věci Soudem pro veřejnou službu, které vedlo ke zrušení rozhodnutí o propuštění.
- 111 Z toho vyplývá, že projednávaný důvod kasačního opravného prostředku nemůže být bez dalšího zamítnut jako irelevantní. Je tak třeba přezkoumat jeho opodstatněnost.

B – *K opodstatněnosti prvního důvodu kasačního opravného prostředku*

112 Projednávaný důvod kasačního opravného prostředku je složen ze tří částí, které vycházejí zaprvé z porušení článku 47 pracovního řádu, tak jak je vykládán judikaturou, zadruhé z chybného odkazu na dohody a úmluvy nepoužitelné na vztahy mezi orgány a jejich zaměstnanci a zatřetí z rozporu mezi výslovným požadavkem uvést odůvodnění a tvrzením o legalitě seznámení se s důvody rozhodnutí o propuštění jinými prostředky.

1. K první části vycházející z porušení článku 47 pracovního řádu, tak jak je vykládán judikaturou

a) Argumenty účastnic řízení

113 ETF připomíná, že podle čl. 47 písm. c) bodu i) pracovního řádu končí pracovní poměr dočasného zaměstnance, pokud je smlouva uzavřena na dobu neurčitou, na konci výpovědní doby sjednané ve smlouvě s tím, že délka výpovědní doby nesmí být kratší než jeden měsíc za každý dokončený rok služby, přičemž nejkratší výpovědní doba činí tři měsíce a nejdelší deset měsíců.

114 V důsledku toho je jedinou povinností, kterou má zaměstnavatel v případě výpovědi smlouvy na dobu neurčitou, dodržení výpovědní doby stanovené ve smlouvě za podmínky, že je tato výpovědní doba v souladu s podmínkami stanovenými v čl. 47 písm. c) bodem i) pracovního řádu.

115 ETF se v tomto ohledu dovolává rozsudků Schertzer v. Parlament a Speybrouck v. Parlament, bod 38 výše, ze kterých vyplývá, že rozhodnutí o výpovědi smluv dočasných zaměstnanců nemusí být odůvodněna. Na rozdíl od úředníků, u nichž je stálost zaměstnání zaručena služebním řádem, se totiž na dočasné zaměstnance

vztahuje zvláštní režim, jehož základem je pracovní smlouva uzavřená s dotčeným orgánem. Pokud tato smlouva stanoví výslovně její jednostrannou výpověď, aniž by ukládala odkazem na relevantní ustanovení pracovního řádu povinnost tuto výpověď odůvodnit, je obdobné použití článku 25 služebního řádu, tak jak je obecně stanoveno článkem 11 pracovního řádu, vyloučeno.

116 Pracovní smlouva P. Landgren přitom pouze stanovila, že „tato smlouva může být vypovězena orgánem nebo zaměstnankyní z důvodů uvedených v člancích 47 až 50 pracovního řádu, s výhradou dodržení podmínek stanovených v těchto člancích“. Jelikož články 47 až 50 pracovního řádu neobsahují žádný odkaz na článek 11 pracovního řádu, ani tím spíše na obdobné použití článku 25 služebního řádu, nebylo po ETF vyžadováno, aby v projednávané věci odůvodnila výpověď uvedené smlouvy. ETF v tomto ohledu vychází z rozsudku ze dne 17. března 1994, Hoyer v. Komise, bod 38 výše, a z rozsudku Smets v. Komise, bod 38 výše, podle kterých nemusí být jednostranná výpověď výslovně stanovená v pracovní smlouvě dočasněho zaměstnance na dobu neurčitou odůvodněna, bez ohledu na stranu, která smlouvu vypověděla. Uplatňuje, že podle těchto rozsudků je toto zproštění od povinnosti uvést odůvodnění odůvodněno posuzovací pravomocí, kterou čl. 47 písm. c) bod i) pracovního řádu přiznává orgánu příslušnému k výpovědi takové smlouvy. V tomto ohledu se postavení dočasněho zaměstnance liší od postavení úředníka podle služebního řádu, takže je vyloučeno obdobné použití článku 25 služebního řádu týkajícího se povinnosti uvést odůvodnění u rozhodnutí, která nepříznivě zasahují do právního postavení, a to i přes obecný odkaz provedený článkem 11 uvedeného řádu na články 11 až 26 služebního řádu týkající se práv a povinností úředníků.

117 Rovněž Soud v rozsudku ze dne 6. června 2006, Girardot v. Komise, bod 38 výše (bod 72), uvedl, že dočasný zaměstnanec, který je zaměstnán na základě smlouvy, kterou lze za dodržení použitelného práva bez udání důvodu jednostranně vypovědět, se v tomto ohledu zásadně odlišuje od úředníka. Podle téhož rozsudku není dočasněmu zaměstnanci přiznána stálost zaměstnání, která je zaručena úředníkovi, jelikož jeho pracovní povinnosti mají být již pojmově vykonávány pouze po omezenou dobu.

118 ETF proto dospívá k závěru, že Soud pro veřejnou službu odkázal v bodě 62 napadeného rozsudku neprávem na článek 11 pracovního řádu, neboť právním

režimem, kterému podléhá dočasný zaměstnanec, je režim smlouvy, která je pro strany závazná a jejíž dříve citované ustanovení týkající se možnosti jednostranné výpovědi orgánem nebo zaměstnankyní odkazuje pouze na články 47 až 50 pracovního řádu.

- 119 Je proto třeba mít za to, že smlouva P. Landgren byla vypovězena při dodržení výpovědní doby stanovené ve smlouvě a čl. 47 písm. c) bodu i) pracovního řádu a že v tomto ohledu nebylo třeba požadovat zvláštní odůvodnění.
- 120 Komise se zaprvé domnívá, že Soud pro veřejnou službu tím, že prohlásil, že ETF byla povinna odůvodnit rozhodnutí o propuštění, rozhodl *ultra petita* či přinejmenším *ultra vires*.
- 121 Tvrdí, že P. Landgren nenavrhla v prvním stupni, aby byl článek 47 pracovního řádu vykládán tak, že ukládá správnímu orgánu, který hodlá vypovědět smlouvu dočasného zaměstnance, povinnost uvést odůvodnění, ale tvrdila, že i přes tuto neexistenci povinnosti uvést odůvodnění musí nicméně rozhodnutí spočívat na platných skutkových a právních důvodech.
- 122 Když Soud pro veřejnou službu rozhodl o existenci takové povinnosti uvést odůvodnění, změnil předmět sporu tím, že odpověděl na argument předložený ETF (bod 60 napadeného rozsudku), který ale žalobkyně v prvním stupni neuplatnila. Soud pro veřejnou službu tak porušil zásadu „rovnosti zbraní“ tím, že ETF zabránil, aby se užitečně vyjádřila k této otázce.
- 123 Komise se domnívá, že tato argumentace je přípustná, jelikož čl. 40 čtvrtý pododstavec statutu Soudního dvora a čl. 116 odst. 3 jednacího řádu nebrání tomu, aby vedlejší účastník předložil argumenty, které jsou nové nebo se liší od argumentů účastníka řízení, jehož podporuje, neboť jinak by se jeho vedlejší účastenství omezovalo na

opakování argumentů uvedených žalobcem. Argumentace Komise tak podporuje návrhové žádání ETF, podle kterého musí být napadený rozsudek zrušen z toho důvodu, že Soud pro veřejnou službu nerespektoval dosah povinnosti uvést odůvodnění. Jelikož uvedená argumentace nemění ani nezkrsluje rámec sporu vymezený návrhem, musí tedy být považována za přípustnou (rozsudek Soudního dvora ze dne 8. července 1999, *Chemie Linz v. Komise*, C-245/92 P, Recueil, s. I-4643, body 32 a 33).

124 Zadruhé Komise tvrdí, že se Soud pro veřejnou službu dopustil nesprávných právních posouzení, když rozhodl, že se na jednostrannou výpověď smlouvy na dobu neurčitou vztahuje povinnost uvést odůvodnění.

125 Především, judikatura Soudního dvora a Soudu zůstala po údajném vývoji práva uvedeném Soudem pro veřejnou službu v bodě 65 napadeného rozsudku nezměněna, když Soud zejména zopakoval neexistenci povinnosti uvést odůvodnění v rozsudku ze dne 6. června 2006, *Girardot v. Komise*, bod 38 výše.

126 Dále, služební řád představuje v souladu s judikaturou *lex specialis* (rozsudek Soudu ze dne 14. července 2005, *Le Voci v. Rada*, T-371/03, Sb. VS s. I-A-209 a II-957, body 122 a 123), takže jeho ustanovení se mohou odchylovat od norem s obecnou působností. Zvláštní povaha pracovního řádu byla mimoto potvrzena Soudem (rozsudek Soudu ze dne 11. července 1996, *Aubineau v. Komise*, T-102/95, Recueil FP, s. I-A-357 a II-1053, body 45 a 46).

127 Nakonec, na rozdíl od tvrzení Soudu pro veřejnou službu v bodě 76 napadeného rozsudku, úvahy, podle kterých se na propuštění vztahuje povinnost uvést odůvodnění, narážejí na článek 47 pracovního řádu, tak jak je vykládán ustáleným způsobem Soudním dvorem a Soudem. Komise v tomto ohledu odkazuje na rozsudek *Speybrouck v. Parlament*, bod 38 výše, ve kterém Soud rozhodl, že povinnost uvést odůvodnění existuje pouze v případě výpovědi z disciplinárního důvodu uvedené v článku 49 pracovního řádu.

- 128 Odrazem tohoto zproštění povinnosti uvést odůvodnění je povinnost dodržet výpovědní dobu a poskytnout odškodnění za výpověď. V napadeném rozsudku uložil tedy Soud pro veřejnou službu orgánu dvojí povinnost, a sice odůvodnit propuštění a poskytnout odškodnění za výpověď, což tak znamená uplatnit na tento orgán požadavky překračující požadavky použitelné v případě výpovědi z disciplinárního důvodu.
- 129 Nakonec, jelikož se úvahy Soudu pro veřejnou službu zdají být nepoužitelné na případ, kdy svou pracovní smlouvu jednostranně vypoví dočasný zaměstnanec, napadený rozsudek porušil zásadu rovného zacházení mezi stranami, jež vyplývá z pracovního řádu a z judikatury a která stanoví, že právo jednostranné výpovědi mají obě strany smlouvy (rozsudek Schertzer v. Parlament, bod 38 výše, bod 47).
- 130 Pia Landgren uplatňuje, že ETF téměř doslovně přebírá v rámci projednávaného důvodu kasačního opravného prostředku argumenty, které již rozvinula v duplice předložené v prvním stupni. Taková argumentace je ve fázi kasačního opravného prostředku zejména vzhledem k článku 58 statutu Soudního dvora nepřijatelná.
- 131 Pokud jde o argument Komise vycházející z toho, že Soud pro veřejnou službu rozhodl *ultra petita*, či přinejmenším *ultra vires*, P. Landgren tvrdí, že musí být odmítnut jako nepřijatelný z toho důvodu, že se jedná o důvod, který ETF nepředložila v prvním stupni, třebaže ji Soud pro veřejnou službu vyzval, aby se vyjádřila k otázce povinnosti uvést odůvodnění, ani v rámci kasačního opravného prostředku. Jedná se tak o nový důvod, který zkresluje nebo mění předmět sporu a který musí být v souladu s judikaturou odmítnut jako nepřijatelný (rozsudek Soudu ze dne 3. dubna 2003, BaByliss v. Komise, T-114/02, Recueil, s. II-1279). Tento argument je v každém případě zjevně neopodstatněný.
- 132 Pia Landgren se rovněž domnívá, že argumenty ETF a Komise týkající se neexistence povinnosti uvést odůvodnění u rozhodnutí o propuštění dočasných zaměstnanců zaměstnaných na dobu neurčitou nejsou opodstatněné.

b) Závěry Soudu

K výtce Komise vycházející z toho, že Soud pro veřejnou službu rozhodl *ultra petita*, či přinejmenším *ultra vires*

133 Jelikož tato výtka směřuje autonomním způsobem ke zrušení napadeného rozsudku, musí být kvalifikována jako důvod. Mimoto, jak uplatňuje P. Landgren, tento důvod nebyl nijak předložen ETF v rámci jejího kasačního opravného prostředku a nelze jej spojit s důvodem vycházejícím z nerespektování dosahu povinnosti uvést odůvodnění.

134 ETF totiž v rámci výkladu svých argumentů nijak netvrdila, že by Soud pro veřejnou službu překročil petit formulovaný P. Landgren nebo meze rámce sporu, tak jak je vymezen žalobními důvody P. Landgren. ETF se omezila na zpochybnění nikoliv samotné skutečnosti, že Soud pro veřejnou službu rozhodl o otázce povinnosti uvést odůvodnění týkající se rozhodnutí o výpovědi smluv dočasných zaměstnanců na dobu neurčitou, ale na zpochybnění dosahu přiznaného této povinnosti Soudem.

135 Tento důvod tak tvoří nový důvod. Na základě řešení přijatého v rozsudku BaByliss v. Komise, bod 131 výše (bod 417), musí být tedy odmítnut jako nepřipustný. Podle tohoto rozsudku totiž – ačkoliv čl. 40 třetí pododstavec statutu Soudního dvora a čl. 116 odst. 3 jednacího řádu nebrání tomu, aby vedlejší účastník předložil argumenty, které jsou nové nebo se liší od argumentů účastníka řízení, jehož podporuje, neboť jinak by se jeho vedlejší účastenství omezovalo na opakování argumentů uvedených v žalobě – nelze připustit, aby mu tato ustanovení umožňovala vznesením nových žalobních důvodů změnit nebo zkreslit rámec sporu vymezený žalobou.

136 V každém případě je rovněž neopodstatněný. Z prvního a čtvrtého důvodu vznesených v žalobě v prvním stupni totiž vyplývá, že P. Landgren vytýkala ETF, že jednak

neprokázala, že rozhodnutí o propuštění bylo založeno na platném právním důvodu, a jednak neodůvodnila rozhodnutí o propuštění v případě, že bylo založeno na celkové odborné nezpůsobilosti. ETF mimoto věnovala celou část dupliky otázce neexistence povinnosti uvést odůvodnění týkající se rozhodnutí o propuštění, aby dospěla k závěru, že úvahy věnované odůvodnění uvedeného rozhodnutí jak v žalobní odpovědi, tak v duplice byly této otázce věnovány podřídně.

¹³⁷ Z toho vyplývá, že otázka povinnosti uvést odůvodnění byla účastnicemi řízení diskutována v prvním stupni. Soud pro veřejnou službu tedy nepřekročil meze své pravomoci tím, že odpověděl na argument předložený žalovanou v prvním stupni a vycházející z neexistence takové povinnosti, a to tím spíše, že důvod vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění představuje důvod veřejného pořádku, který musí být přezkoumán soudem i bez návrhu (rozsudek Soudního dvora ze dne 20. února 1997, Komise v. Daffix, C-166/95 P, Recueil, s. I-983, bod 24).

¹³⁸ Nakonec z procesního spisu vyplývá, že, jak podotýká P. Landgren, přípravná zpráva k jednání obsahovala výslovnou výzvu, aby ETF upřesnila, „jakým způsobem je třeba nalézt rovnováhu mezi, na straně jedné, neexistencí povinnosti uvést odůvodnění u výpovědi smlouvy dočasného zaměstnance na dobu neurčitou tvrzenou [ETF] v duplice a, na straně druhé, výkonem soudního přezkumu u rozhodnutí o výpovědi takové smlouvy“. Argument, podle kterého Soud pro veřejnou službu porušil zásadu kontradiktornosti, je kromě toho, že musí být ve skutečnosti analyzován jako nepřipustný důvod, neboť nebyl vznesen navrhovatelkou, tedy zjevně neopodstatněný.

K povinnosti uvést odůvodnění u rozhodnutí o výpovědi smluv dočasných zaměstnanců z hlediska služebního řádu a pracovního řádu

– K přípustnosti

139 Pia Landgren se domnívá, že tato část musí být odmítnuta jako nepřípustná z důvodu, že se ETF omezuje na převzetí argumentace již předložené v prvním stupni.

140 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z článku 225 ES, čl. 11 odst. 1 přílohy I statutu Soudního dvora a čl. 138 odst. 1 písm. c) jednacího řádu Soudu vyplývá, že kasační opravný prostředek musí přesným způsobem uvádět kritizované části rozsudku, jehož zrušení se navrhovatel domáhá, jakož i právní argumenty, které tento návrh podporují specifickým způsobem. Tento požadavek nespĺňuje kasační opravný prostředek, který se omezuje na převzetí důvodů a argumentů, které již byly uplatněny před Soudem pro veřejnou službu, aniž by obsahoval argumentaci směřující specificky k označení nesprávného právního posouzení, kterým je postížen napadený rozsudek. Takový kasační opravný prostředek totiž ve skutečnosti představuje návrh směřující pouze k opětovnému přezkoumání žaloby podané k Soudu pro veřejnou službu, což nespádá do pravomoci Soudu (viz obdobně rozsudek Soudního dvora ze dne 4. července 2000, Bergaderm a Goupil v. Komise, C-352/98 P, Recueil, s. I-5291, body 34 a 35).

141 Jestliže však navrhovatel zpochybňuje výklad nebo použití práva Společenství Soudem pro veřejnou službu, mohou být právní otázky přezkoumané v prvním stupni znovu projednány v rámci kasačního opravného prostředku. Jestliže by navrhovatel nemohl tímto způsobem založit svůj kasační opravný prostředek na důvodech nebo argumentech již použitých před Soudem pro veřejnou službu, bylo by řízení o kasačním opravném prostředku zčásti zbaveno svého smyslu (viz obdobně usnesení Soudního dvora ze dne 11. listopadu 2003, Martinez v. Parlament, C-488/01 P, Recueil, s. I-13355, bod 39).

142 Je přitom nepochybné, že v projednávané věci ETF vytýká Soudu pro veřejnou službu, že nesprávně vyložil služební řád a pracovní řád, když rozhodl, že se na rozhodnutí o propuštění, které bylo napadeno v prvním stupni, vztahuje povinnost uvést odůvodnění. Námitka nepřipustnosti vznesená P. Landgren tak musí být zamítnuta.

– K věci samé

143 Jak bylo uvedeno v bodech 98 až 102 výše, rozhodnutí o propuštění představuje pro dočasného zaměstnance, kterého se týká, rozhodnutí, které podstatným způsobem mění jeho právní postavení, a proto nepříznivě zasahuje do jeho právního postavení.

144 V souladu s čl. 25 druhým pododstavcem služebního řádu uvede každé rozhodnutí nepříznivě zasahující do úředníkovra právního postavení důvody, na kterých je založeno.

145 Pokud jde o režim použitelný na dočasné zaměstnance, je třeba uvést, že čl. 11 první pododstavec pracovního řádu stanoví, že „ustanovení článků 11 až 26 služebního řádu týkající se práv a povinností úředníků se použijí obdobně“. Totéž ustanovení však upřesňuje, že „pokud má zaměstnanec pracovní poměr na dobu určitou, nepřesáhne doba volna z osobních důvodů stanoveného v čl. 15 druhém pododstavci zbývajícím dobu platnosti pracovního poměru“.

146 Článek 11 pracovního řádu tedy stanoví zásadu, podle které se články 11 až 26 služebního řádu použijí obdobně na dočasné zaměstnance. Jediná výslovná výjimka z této zásady je stanovena, pokud jde o dobu volna z osobních důvodů stanoveného v čl. 15 druhém pododstavci služebního řádu v případě dočasného zaměstnance v pracovním poměru na dobu určitou.

- 147 Při čtení relevantních ustanovení tak nic neumožňuje dospět k závěru, že se článek 25 služebního řádu nepoužije na výpovědi smluv dočasných zaměstnanců na dobu neurčitou.
- 148 Podle judikatury představuje krom toho povinnost uvést odůvodnění stanovená v tomto ustanovení, které pouze přebírá všeobecnou povinnost zakotvenou v článku 253 ES, základní zásadu práva Společenství, od níž se lze odchýlit pouze z naléhavých důvodů (viz rozsudek *Huygens v. Komise*, bod 37 výše, bod 105 a citovaná judikatura), jak Soud pro veřejnou službu správně zdůraznil v bodě 61 napadeného rozsudku. Jak totiž bylo připomenuto v bodě 108 výše, cílem povinnosti uvést odůvodnění je jednak poskytnout dotyčné osobě dostatečné údaje pro posouzení, zda je rozhodnutí opodstatněné, nebo zda je postiženo vadou umožňující zpochybnit jeho legalitu, a jednak umožnit Soudu výkon přezkumu legality rozhodnutí (rozsudek *Michel v. Parlament*, bod 37 výše, bod 22). Tato povinnost tak přispívá k zajištění práva na účinnou soudní ochranu, které představuje obecnou zásadu práva Společenství, která vyplývá z ústavních tradic společných členským státům a která byla zakotvena v článcích 6 a 13 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (EÚLP), podepsané dne 4. listopadu 1950 v Římě, a která byla znovu potvrzena v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 13. března 2007, *Unibet*, C-432/05, Sb. rozh. s. I-2271, bod 37 a citovaná judikatura). Význam povinnosti uvést odůvodnění u rozhodnutí přijímaných v rámci pracovních poměrů byl rovněž zdůrazněn Soudním dvorem, který uvedl, že z požadavku na účinnost soudního přezkumu, v rámci kterého musí být možné přezkoumat legalitu důvodů napadeného rozhodnutí, v obecné rovině plyne, že soud má právo vyžadovat od příslušného orgánu sdělení důvodů, na kterých se rozhodnutí zakládá. Pokud se jedná specificky o zajištění účinné ochrany základního práva přiznaného Smlouvou pracovníkům ve Společenství, je rovněž třeba, aby pracovníci měli možnost hájit toto právo za nejlepších možných podmínek a mohli se rozhodnout s plnou znalostí věci, zda předloží věc soudu (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. října 1987, *Heylens a další*, 222/86, Recueil, s. 4097, bod 15).
- 149 Tak široká výjimka z obecné a základní zásady povinnosti správního orgánu odůvodnit svá rozhodnutí, zvláště ta, která nepříznivě zasahuje do právního postavení, tak může vyplývat pouze z výslovné a jednoznačné vůle zákonodárce Společenství, která není v tomto smyslu v obecných ustanoveních článku 25 služebního řádu a článku 11 pracovního řádu vyjádřena.

- 150 Je třeba přitom konstatovat, že ani článek 47 pracovního řádu nestanoví, že na rozhodnutí o výpovědi se nevztahuje povinnost uvést odůvodnění. Jelikož článek 25 služebního řádu představuje základní zásadu týkající se práv úředníka a, v souladu s článkem 11 pracovního řádu, dočasného zaměstnance, nemůže tudíž být připuštěno, aby pouhá skutečnost, že pracovní řád výslovně ve svém článku 47 nestanoví, že rozhodnutí přijatá na základě tohoto ustanovení musí být odůvodněna, měla za následek vyloučení použití článku 25 služebního řádu, jelikož toto posledně uvedené ustanovení se uplatní obecně, ledaže by byla stanovena výjimka. Zvláštní povaha pracovního řádu a povaha *lex specialis* služebního řádu tvrzené Komisí tak nejsou rozhodující, jelikož se žádný z těchto předpisů výslovně neodchyluje od článku 253 ES, pokud jde o rozhodnutí o výpovědi smluv dočasných zaměstnanců na dobu neurčitou.
- 151 Mimoto, ačkoliv je pravda, jak uplatňují ETF a Komise, že základem pro pracovní poměr mezi orgánem a dočasným zaměstnancem je pracovní smlouva, tato smlouva se nicméně nemůže odchylovat od kogentních zákonných podmínek stanovených v pracovního řádu, který z hlediska povinnosti uvést odůvodnění odkazuje na služební řád. Pouhá skutečnost, že pracovní smlouva stanoví možnost ji jednostranně vypovědět s výhradou dodržení výpovědní doby, tedy nemůže být vykládána tak, že opravňuje orgán oprávněný k uzavírání pracovních smluv odchýlit se od článku 11 pracovního řádu a článku 25 služebního řádu. Je třeba ostatně podotknout, že takto stanovená jednostranná povaha výpovědi se odlišuje od otázky povinnosti uvést odůvodnění u takovéto výpovědi, jelikož se vztahuje pouze k nedostatku požadavku na shodu vůli smlouvu vypovědět.
- 152 Krom toho je rovněž skutečností, že článek 49 pracovního řádu týkající se výpovědi bez výpovědní doby z disciplinárního důvodu v případě hrubého porušení povinností dočasným zaměstnancem stanoví, že „odůvodněné rozhodnutí přijímá orgán uvedený v čl. 6 prvním pododstavci, přičemž dotyčné osobě je předem dána možnost předložit svou obhajobu“.
- 153 Z okolnosti, že článek 49 pracovního řádu výslovně připomněl požadavky vyplývající z článku 25 služebního řádu v případě disciplinárních výpovědí však nelze *a contrario* vyvodit, že se uvedené požadavky nepoužijí v případě výpovědi mimo disciplinární rámec. Takové uvažování by mohlo vést k závěru, že je třeba požadovat odůvodnění u rozhodnutí, které nepříznivě zasahuje do právního postavení, jen v případě, kdy je tato

povinnost specificky stanovena ustanovením, které tvoří právní základ uvedeného rozhodnutí, přičemž tento výklad není podpořen ani samotným cílem článku 25 služebního řádu, ani judikaturou. Mimoto, jelikož články 47 a 49 pracovního řádu jsou součástí norem s nižší právní silou, než má Smlouva, musí být na základě zásady konformního výkladu vykládány v co největším možném rozsahu ve světle Smlouvy a zejména, v projednávané věci, při respektování požadavků článku 253 ES.

154 Krom toho tvrzení Komise, že povinnost uvést odůvodnění uloženou orgánu oprávněnému k uzavírání pracovních smluv v případě výpovědi na základě čl. 47 písm. c) bodu i) pracovního řádu nelze připustit, neboť by vedla k uložení dvojí povinnosti tomuto orgánu, a sice povinnosti uvést odůvodnění a povinnosti poskytnout odškodnění za výpověď, a tak ke stanovení přísnějších požadavků, než jsou požadavky použitelné na případ výpovědi z disciplinárního důvodu, musí být odmítnuto.

155 Vyplácení odměny dočasnému zaměstnanci během výpovědní doby totiž jednak nepředstavuje samo o sobě odškodnění za výpověď, jelikož zaměstnanec plní během této doby své povinnosti, což odůvodňuje, aby za to pobíral finanční odměnu. Krom toho, jelikož zaměstnanci není vytýkáno, že hrubě porušil své povinnosti, na rozdíl od zaměstnance propuštěného z disciplinárního důvodu, který se dopustil takových porušení, že jeho ponechání ve funkci je v rozporu se zájmem služby, má zaměstnanec právo na dobu dostatečnou k tomu, aby si mohl uspořádat svou budoucnost. Za těchto okolností nelze dodržení výpovědní doby analyzovat jako protihodnotu neexistence povinnosti uvést odůvodnění, jelikož otázka výpovědní doby je spojena výlučně s důvodem, na jehož základu došlo k propuštění.

156 Argument Komise vycházející z toho, že napadený rozsudek porušuje zásadu rovného zacházení tím, že ukládá povinnost uvést odůvodnění pouze orgánu, a to i když právo jednostranné výpovědi náleží oběma stranám smlouvy, nemůže být rovněž přijat. Vztahy mezi orgánem a dočasným zaměstnancem nejsou totiž vymezeny pouze smluvními ustanoveními, ale podléhají rovněž požadavkům služebního řádu. Jestliže přitom služební řád stanoví, že rozhodnutí správního orgánu, která nepřiznivě zasahují

do právního postavení, uvedou důvody, na kterých jsou založena, je třeba konstatovat, že tuto povinnost neukládá úředníkům a zaměstnancům, přijmou-li rozhodnutí, která mohou poškozovat správní orgán. Případná nerovnost, která z toho vyplývá, je tedy výsledkem použití služebního řádu, jehož platnost není Komisí zpochybněna. Argument Komise má ostatně svůj základ v chybném předpokladu, že požadavek odůvodnění uložený správnímu orgánu ji zbavuje jejího práva jednostranné výpovědi. Povinnost uvést odůvodnění totiž správním orgánu nebrání vypovědět ze svého podnětu smlouvu, která jej váže k dočasnému zaměstnanci, ale pouze vyžaduje, aby uvedl důvody, které toto rozhodnutí odůvodňují, aby byly uvedenému zaměstnanci zaručeny minimální podmínky práva na účinnou soudní ochranu.

157 Z bodů 143 až 153 výše vyplývá, že z žádného právního předpisu nevyplývá, že by použití článku 25 služebního řádu, který je převzetím základního požadavku vyplývajícího ze samotné Smlouvy, mělo být odmítnuto, pokud jde o rozhodnutí o propuštění přijatá na základě čl. 47 písm. c) bodu i) pracovního řádu.

158 Tento výklad odpovídá mimoto cílům sledovaným článkem 25 služebního řádu.

159 Toto ustanovení použitelné na dočasné zaměstnance na základě článku 11 pracovního řádu má za cíl jednak poskytnout dotyčné osobě, které se týkalo rozhodnutí, které nepříznivě zasahuje do jejího právního postavení, dostatečné údaje pro posouzení, zda je rozhodnutí opodstatněné a zda je vhodné podat žalobu směřující ke zpochybnění jeho legality, a jednak umožnit soudu výkon jeho přezkumu. Jelikož rozhodnutí o výpovědích smluv dočasných zaměstnanců na dobu neurčitou nejsou z přezkumu soudu vyňata, je v souladu se sledováním tohoto cíle, aby podobně jako všechna rozhodnutí, která jsou určena dočasnému zaměstnanci a nepříznivě zasahují do jeho právního postavení, včetně těch, která mají menší význam, rozhodnutí, kterým orgán ukončuje služební poměr dočasného zaměstnance, uvádělo důvody, na kterých je založeno.

- 160 V případě neexistence takové povinnosti uvést odůvodnění by soud Společenství nemohl řádně vykonat svůj přezkum, byť omezený, zatímco správní orgán by mohl v konečném výsledku volně a svévolně rozhodnout o osudu dočasného zaměstnance, a to i když podle judikatury má příslušný orgán povinnost, pokud rozhoduje o postavení dočasného zaměstnance, vzít při posuzování zájmu služby v potaz veškeré skutečnosti, které mohou být určující pro jeho rozhodnutí, a zejména pak zájem dočasného zaměstnance. To totiž vyplývá z povinnosti správního orgánu jednat s náležitou péčí, která odráží rovnováhu mezi vzájemnými právy a povinnostmi, kterou služební řád a obdobně i pracovní řád vytvořily mezi orgánem veřejné správy a jeho zaměstnanci (viz rozsudek *Dejaiffe v. OHIM*, bod 45 výše, bod 53 a citovaná judikatura).
- 161 I když je skutečností, že služební řád přiznává úředníkům větší stálost zaměstnání, jelikož předpoklady ukončení služebního poměru proti vůli dotčené osoby jsou striktně omezeny, je třeba nicméně zdůraznit, že méně stálá povaha zaměstnání dočasného zaměstnance není povinností uvést odůvodnění uloženou orgánu oprávněnému k uzavírání pracovních smluv při výpovědi smluv dočasných zaměstnanců na dobu neurčitou změněna.
- 162 Tato povaha totiž vyplývá zejména z široké posuzovací pravomoci, kterou je orgán oprávněný k uzavírání pracovních smluv nadán při vypovídání smluv dočasných zaměstnanců na dobu neurčitou v souladu s čl. 47 odst. 1 písm. c) bodem i) pracovního řádu a při dodržení výpovědní doby stanovené ve smlouvě, přičemž přezkum soudu Společenství tak musí být omezen na přezkum neexistence zjevně nesprávného posouzení nebo zneužití pravomoci (rozsudek Soudního dvora ze dne 26. února 1981, *de Briey v. Komise*, 25/80, Recueil, s. 637, bod 7; rozsudky *Speybrouck v. Parlament*, bod 38 výše, body 97 a 98; ze dne 17. března 1994, *Hoyer v. Komise*, bod 38 výše, bod 27, a *Smets v. Komise*, bod 38 výše, bod 24).
- 163 Tato široká posuzovací pravomoc nejenže zdaleka neodůvodňuje možnost zprostit správní orgán povinnosti odůvodňovat svá rozhodnutí v této oblasti, ale naopak činí nutnějším dodržování takové podstatné procesní náležitosti, kterou je povinnost uvést odůvodnění. Podle ustálené judikatury má totiž v případech, kdy orgán Společenství disponuje širokou posuzovací pravomocí, přezkum dodržování záruk přiznaných právním řádem Společenství ve správních řízeních zásadní význam. K těmto zárukám patří zejména povinnost příslušného orgánu zkoumat pečlivě a nestranně všechny

rozhodné skutečnosti projednávaného případu a dostatečným způsobem odůvodnit své rozhodnutí (rozsudky Soudního dvora ze dne 21. listopadu 1991, Technische Universität München, C-269/90, Recueil, s. I-5469, bod 14; ze dne 22. listopadu 2007, Španělsko v. Lenzing, C-525/04 P, Sb. rozh. s. I-9947, bod 58, a ze dne 6. listopadu 2008, Nizozemsko v. Komise, C-405/07 P, Sb. rozh. s. I-8301, bod 56).

- 164 Mimoto bylo rozhodnuto, že praxe spočívající ve zproštění správního orgánu od povinnosti uvést odůvodnění u svých rozhodnutí, která nepříznivě zasahují do právního postavení, vede v rozporu s požadavky řádné správy k nerovnováze rozdělení funkcí a pravomocí mezi správním orgánem na jedné straně a soudem Společenství na straně druhé, jelikož se tento soud stává jediným a prvním stupněm, u kterého se žalobce může takového odůvodnění domáhat. Tato praxe totiž zpochybňuje systém oddělení funkcí a institucionální rovnováhy mezi správními orgány a soudy, tak jak je stanoven Smlouvou, a specifickěji užitečný účinek opravných prostředků, jakož i požadavky rychlosti spravedlnosti a hospodárnosti řízení s ohledem na skutečnost, že řádné odůvodnění aktu, který nepříznivě zasahuje do právního postavení dotyčné osoby, a jeho oznámení této osobě ve fázi před zahájením soudního řízení mohou této osobě umožnit pochopit dosah vůči ní přijatého rozhodnutí a případně ji přesvědčit o jeho opodstatněnosti, čímž tak bude zabráněno, aby byl spor předložen soudu (rozsudek Soudu ze dne 8. prosince 2005, Reynolds v. Parlament, T-237/00, Sb. VS s. I-A-385 a II-1731, bod 106).
- 165 Na rozdíl od tvrzení ETF a Komise tak cíl sledovaný článkem 47 pracovního řádu, stálost zaměstnání úředníka ani široká posuzovací pravomoc orgánu oprávněného k uzavírání pracovních smluv nemohou bránit základnímu a obecnému cíli sledovanému povinností uvést odůvodnění u rozhodnutí, která nepříznivě zasahují do právního postavení, tak jak je stanoven v článku 25 služebního řádu.
- 166 To je ostatně v souladu s judikaturou Soudního dvora týkající se požadavků odůvodnění u zamítavých rozhodnutí přijatých v rámci přijímacího řízení dočasných zaměstnanců. V rámci přijetí dočasného zaměstnance na základě čl. 2 písm. c) pracovního řádu tak bylo rozhodnuto, že orgán oprávněný k uzavírání pracovních smluv se nemohl spokojit

s tím, že odůvodnění svého rozhodnutí vztáhl na dodržení právních podmínek, kterým řádnost řízení o jmenování podléhá, když se opřel o použití čl. 25 druhého pododstavce služebního řádu, stanovené v článku 11 pracovního řádu, na individuální rozhodnutí týkající se dočasných zaměstnanců (rozsudek Soudního dvora ze dne 23. září 2004, *Hectors v. Parlament*, C-150/03 P, Sb. rozh. s. I-8691, body 38, 39 a 41).

167 Nakonec, i když je pravda, že, jak uplatňují ETF a Komise, bylo rozhodnuto, že rozhodnutí o výpovědi smluv dočasných zaměstnanců na dobu neurčitou nemusí být odůvodněna, nic to nemění na tom, že současně jak Soudní dvůr, tak Soud rozhodly, že v případě propuštění z důvodu odborné nezpůsobilosti za dodržení výpovědní doby stanovené v článku 47 pracovního řádu soud Společenství nemůže přezkoumat opodstatněnost tohoto posouzení, ledaže by mohlo být prokázáno zjevně nesprávné posouzení nebo zneužití pravomoci (viz v tomto smyslu rozsudky *Briey v. Komise*, bod 162 výše, bod 7, a *Speybrouck v. Parlament*, bod 38 výše, body 97 a 98). Při výkonu tohoto omezeného přezkumu Soud ostatně konstatoval, že tím, že Komise rozhodla o propuštění dočasného zaměstnance z důvodu jeho nezapsání do seznamu vhodných kandidátů po ukončení výběrového řízení, ke kterému došlo protiprávně, porušila meze své posuzovací pravomoci, a v důsledku toho zrušil napadené rozhodnutí o propuštění (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 17. března 1994, *Hoyer v. Komise*, bod 38 výše, body 37 až 40, a *Smets v. Komise*, bod 38 výše, body 34 až 37).

168 Jelikož jak bylo uvedeno výše, zejména v bodech 108 a 109, soudní přezkum opodstatněnosti rozhodnutí, byť omezený, je neodlučitelně spjat s povinností orgánu, který toto rozhodnutí přijal, uvést důvody, které vedly k jeho přijetí, je třeba vykládat judikaturu, na kterou ETF a Komise odkazují, tak, že neukládá orgánu jasně odůvodnit rozhodnutí o propuštění dočasného zaměstnance na základě čl. 47 písm. c) bodu i) pracovního řádu v samotném jeho znění, nicméně toto rozhodnutí musí být založeno na platných důvodech, se kterými musí mít dotčená osoba možnost se seznámit. Je třeba ostatně uvést, že tento výklad je v souladu s rozsudkem *Briey v. Komise*, bod 162 výše, ve kterém Soudní dvůr uvedl, že žalobce měl možnost při osobních pohovorech a rozsáhlé písemné korespondenci uplatnit důvody na svou obhajobu, a že z tohoto důvodu si nemůže stěžovat na neuvedení důvodů v samotném rozhodnutí (bod 9).

- 169 Je třeba navíc poznamenat, že Soud v nedávné době obecně rozhodl, že jednak se čl. 25 druhý pododstavec služebního řádu použije obdobně na dočasné zaměstnance v souladu s článkem 11 pracovního řádu, a jednak povinnost uvést odůvodnění není omezená, pokud jde o rozhodnutí o přijetí nebo o propuštění ze zaměstnání, na které se vztahuje čl. 2 písm. c) pracovního řádu (rozsudek Soudu ze dne 17. října 2006, Bonnet v. Soudní dvůr, T-406/04, Sb. VS s. I-A-2-213 a II-A-2-1097, bod 68), a to i když je vzájemná důvěra základním prvkem smluv všech dočasných zaměstnanců, kterých se týká toto posledně uvedené ustanovení (bod 47). Takové tvrzení se přitom použije tím spíše na propuštění ze zaměstnání, na které se vztahuje čl. 2 písm. a) pracovního řádu, jako je tomu v projednávané věci.
- 170 Vzhledem ke všem výše uvedeným úvahám je třeba dospět k závěru, že se Soud pro veřejnou službu nedopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že se na rozhodnutí o propuštění dočasného zaměstnance zaměstnaného na dobu neurčitou na základě čl. 47 písm. c) bodu i) pracovního řádu vztahují požadavky odůvodnění stanovené v článku 25 služebního řádu.
- 171 První část prvního důvodu kasačního opravného prostředku, vycházející z porušení dosahu povinnosti uvést odůvodnění musí být proto zamítnuta jako neopodstatněná.
- 172 Za těchto okolností není třeba přezkoumat druhou část tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, vycházející z chybného odkazu na dohody a úmluvy nepoužitelné na vztahy mezi orgány a jejich zaměstnanci. Jak bylo uvedeno výše, jelikož je dosah povinnosti uvést odůvodnění stanovený Soudem pro veřejnou službu v souladu se služebním řádem a s pracovním řádem, případná irelevance odkazů učiněných Soudem pro veřejnou službu v bodech 66 až 72 napadeného rozsudku na směrnici 1999/70 a na judikaturu Soudního dvora, která se k této směrnici vztahuje, jakož i na různé mezinárodní instrumenty a na Listinu základních práv Evropské unie nemá vliv na opodstatněnost závěrů napadeného rozsudku v tomto ohledu.

173 Mimoto z uvažování Soudu pro veřejnou službu vyplývá, že se nepovažoval být právně vázán těmito odkazy, ale pouze je uvedl za účelem odůvodnění výkladu pracovního řádu a služebního řádu provedeného v bodech 61, 73 a 74 napadeného rozsudku.

174 Z toho vyplývá, že i kdyby byla druhá část opodstatněná, tato okolnost by sama o sobě neměla vliv na výrok napadeného rozsudku a nemohla by vést k jeho zrušení. Uvedená část musí být proto zamítnuta jako nerelevantní.

2. K třetí části, vycházející z rozporu mezi výslovným požadavkem uvést odůvodnění a tvrzením o přípustnosti seznámení se s důvody rozhodnutí o propuštění jinými prostředky

a) Argumenty účastnic řízení

175 ETF se domnívá, že napadený rozsudek je vnitřně rozporný, když uvádí, že důvody propuštění musí být zpravidla písemně jasně uvedeny nejlépe přímo v samotném znění předmětného rozhodnutí, a současně nicméně uvádí, že povinnost uvést důvody propuštění lze též považovat za splněnou, pokud byla dotyčná osoba s těmito důvody řádně seznámena během pohovorů se svými nadřízenými a rozhodnutí orgánu oprávněného k uzavírání pracovních smluv bylo přijato v krátké době po těchto pohovorech.

176 Podle ETF, i když je požadavek jasného odůvodnění v samotném rozhodnutí nadměrný a v rozporu s judikaturou Společenství, soud Společenství naopak uznal, že nutnost dostatečného seznámení s důvody jinými prostředky je v případě úředníků odůvodněná. Ve skutečnosti je toto „odůvodnění“ vždy přezkoumáváno v případě, kdy je rozhodnutí o výpovědi smlouvy na dobu určitou předmětem sporu, přezkumem skutkových okolností, které vedly k rozhodnutí o výpovědi a které jsou dotyčné osobě dobře známy. Přezkum soudu se za těchto podmínek provádí přezkumem zjevně

nesprávného posouzení skutečností. Je totiž nemyslitelné, že by rozhodnutí o propuštění nepředcházely skutečnosti, kvůli kterým by mohla mít dotyčná osoba pochybnosti nebo by mohla znát určité důvody, které mohou vést k výpovědi její smlouvy a jejichž relevanci a opodstatněnost může zpochybnit. Není proto nutné vyžadovat výslovné odůvodnění, a tím spíše vyžadovat, aby bylo uvedeno v samotném rozhodnutí o propuštění.

177 Za předpokladu, že by rozhodnutí o propuštění bylo přijato nejen bez jasného odůvodnění, ale také bez jakéhokoliv předchozího kontaktu s dotyčnou osobou, muselo by být zrušeno, neboť by žádná skutečnost nemohla představovat jeho věcný ani právní základ. Podle judikatury není nutné uvést odůvodnění u výpovědi smlouvy dočasného zaměstnance na dobu neurčitou, ale soud je při přezkumu legality rozhodnutí o propuštění oprávněn přezkoumat skutkové okolnosti, aby si je spojil s případným odůvodněním uvedeného rozhodnutí. Není tedy třeba požadovat, aby odůvodnění bylo jasně uvedeno v samotném aktu nebo aby bylo výslovně sděleno dotyčné osobě. Tato osoba nemůže nevědět o takové situaci, která má za následek její „znejistění“, či dokonce může vést k jejímu propuštění. V tomto posledně uvedeném případě je přezkum vykonávaný soudem prováděn prostřednictvím přezkumu zjevně nesprávného posouzení a zneužití pravomoci.

178 Pia Landgren má za to, že tato argumentace je neopodstatněná.

b) Závěry Soudu

179 Jestliže ETF výše uvedenou argumentací tvrdí, že je rozporné vyžadovat v zásadě, aby rozhodnutí o propuštění v písemné formě uvádělo důvody, na kterých je založeno, a současně připouštět, že tyto důvody mohou být nicméně sděleny dotyčné osobě při pohovorech, jakož i ve fázi odpovědi na stížnost, stačí jednak konstatovat, že není rozporné stanovit zásadu a současně stanovit, že je možné ji určitým způsobem upravit. Krom toho může řešení zvolené Soudem pro veřejnou službu je v souladu s judikaturou,

podle které znalost dotyčné osoby o kontextu, ve kterém bylo rozhodnutí přijato, představovat odůvodnění uvedeného rozhodnutí (viz rozsudek Soudu ze dne 14. července 1997, B v. Parlament, T-123/95, Recueil FP, s. I-A-245 a II-697, bod 51 a citovaná judikatura). Stejně tak z ustálené judikatury vyplývá, že pokud jde o rozhodnutí o povýšení a o jmenování, orgán oprávněný ke jmenování není povinen odůvodnit rozhodnutí o povýšení ve vztahu k nepovýšeným kandidátům, kterým by takové odůvodnění mohlo způsobit škodu (viz rozsudek Soudu ze dne 29. září 2005, Napoli Buzzanca v. Komise, T-218/02, Sb. VS s. I-A-267 a II-1221, bod 58 a citovaná judikatura). Naopak orgán oprávněný ke jmenování je povinen uvést odůvodnění u svého rozhodnutí nepřijmout kandidáta v rozhodnutí, kterým se zamítá stížnost podaná tímto kandidátem, přičemž odůvodnění tohoto rozhodnutí se považuje za shodující se s rozhodnutím, proti kterému je stížnost podána (rozsudky Soudu ze dne 22. března 1995, Kotzonis v. HSV, T-586/93, Recueil, s. II-665, bod 105, a Huygens v. Komise, bod 37 výše, bod 107).

¹⁸⁰ Zdá se, že ETF mimoto tvrdí, že povinnost uvést odůvodnění u rozhodnutí o propuštění dočasných zaměstnanců není nezbytná, jelikož jednak toto odůvodnění je nutně dotyčné osobě známo, a jednak soud Společenství může prostřednictvím přezkumu zjevně nesprávného posouzení potrestat případný nedostatek důvodů pro propuštění.

¹⁸¹ První z těchto tvrzení představuje jednoznačnou skutkovou spekulaci, která postrádá jakoukoliv právní hodnotu a nemůže odůvodnit zproštění orgánu oprávněného k uzavírání pracovních smluv od povinnosti uvést odůvodnění. Pokud jde o druhé z těchto tvrzení, je v rozporu se samotným cílem povinnosti uvést odůvodnění, a sice jednak umožnit dotyčné osobě ujistit se o opodstatněnosti rozhodnutí, které nepříznivě zasahuje do jejího právního postavení, a posoudit, zda je vhodné podat žalobu, a jednak umožnit soudu přezkoumat legalitu tohoto rozhodnutí, zejména neexistenci zjevně nesprávného posouzení. Nelze tak připustit, že by neodůvodnění mohlo být potrestáno prostřednictvím přezkumu zjevně nesprávného posouzení, jelikož tento přezkum lze již ze své povahy vykonat pouze v případě existence odůvodnění, které umožňuje posoudit, zda správní orgán překročil meze své posuzovací pravomoci.

182 Z toho vyplývá, že projednávaná část musí být zamítnuta a s ní i první důvod kasačního opravného prostředku v plném rozsahu.

V – K druhému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení skutkových okolností, na kterých je založeno rozhodnutí o propuštění

183 Projednávaný důvod kasačního opravného prostředku se skládá ze dvou částí, vycházejících zaprvé ze zkreslení skutkového stavu a zadruhé z nerespektování obecného zájmu.

A – K první části, vycházející ze zkreslení skutkového stavu

1. Argumenty účastnic řízení

184 ETF tvrdí, že z napadeného rozsudku vyplývá, že ze sedmi hodnotících zpráv P. Landgren šest uvádělo nedostatky, což ETF umožnilo se dovolávat celkové odborné nezpůsobilosti P. Landgren.

185 Jediná kladná zpráva byla vypracována zástupkyní, paní T., v nepřítomnosti paní S., nadřízené P. Landgren, která měla být původně hodnotitelem, a týkala se pouze období deseti měsíců.

186 Existuje tedy „rozdíl v hodnocení, nikoliv jen matematický, ale především věcný“ mezi, na straně jedné, četnými upozorněními, která byla P. Landgren zaslána, a, na straně

druhé, odkazem pouze na tento jediný posudek, který mimoto vyvolal reakci paní S., když se s ním seznámila.

187 ETF mimoto uvádí, že i kdyby bylo třeba se domnívat, jak to učinil Soud pro veřejnou službu v bodě 89 napadeného rozsudku, že jednostranným prohlášením připojeným k duplice, která byla sepsána po podání žaloby v prvním stupni, nelze přikládat stejnou váhu, jakou mají samotné zprávy, nemůže to znamenat, že nesmějí být zohledněna. Tato prohlášení přitom pouze podporují záporná hodnocení obsažená ve zprávách P. Landgren, s výjimkou zprávy vypracované paní T. ETF v tomto ohledu zdůrazňuje, že takové důkazy mohou být uplatňovány a předkládány později, jelikož směřují k potvrzení opodstatněnosti sporného rozhodnutí (rozsudek Soudu ze dne 4. června 2003, *Del Vaglio v. Komise*, T-124/01 a T-320/01, Recueil FP, s. I-A-157 a II-767, bod 77).

188 ETF má tak za to, že Soud pro veřejnou službu provedl chybné posouzení skutkového stavu v projednávané věci s tím, že toto nevyvážené posouzení vede ke zkresení skutkového stavu.

189 Pia Landgren tvrdí, že projednávaná část je nepřípustná, jelikož směřuje proti posouzení skutkového stavu a důkazů provedenému soudem prvního stupně, což nespadá do pravomoci soudu rozhodujícího o kasačním opravném prostředku.

190 Podpůrně má P. Landgren za to, že projednávaná část musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

2. Závěry Soudu

- ¹⁹¹ Z ustálené judikatury Soudního dvora jakožto soudu rozhodujícího o kasačním opravném prostředku vyplývá, že jedině soud prvního stupně je příslušný jednak zjistit skutkový stav, kromě případu, kdy věcná nesprávnost těchto zjištění vyplývá z písemností ve spise, které mu byly předloženy, a jednak tento skutkový stav posoudit (rozsudek Soudu ze dne 8. září 2008, Kerstens v. Komise, T-222/07 P, dosud nezveřejněný ve Sb. VS, bod 60).
- ¹⁹² Posouzení skutkového stavu soudem prvního stupně, s výhradou případu zkreslení důkazů předložených tomuto soudu, tak nepředstavuje právní otázku, která by jako taková podléhala přezkumu Soudu (rozsudek Kerstens v. Komise, bod 191 výše, bod 61).
- ¹⁹³ Takové zkreslení musí zjevně vyplývat z písemností ve spise, aniž by bylo nutné provést nové posouzení skutkového stavu a důkazů (rozsudek Kerstens v. Komise, bod 191 výše, bod 62).
- ¹⁹⁴ Projednávanou částí ETF nezpochybňuje analýzu provedenou Soudem pro veřejnou službu ohledně jednotlivých hodnotících zpráv P. Landgren a námitek, které jí byly adresovány v průběhu jejího služebního postupu v ETF, ale domnívá se v podstatě, že Soud pro veřejnou službu nemohl na základě této analýzy dospět k závěru, že rozhodnutí o propuštění P. Landgren z důvodu celkové odborné nezpůsobilosti bylo stíženo vadou spočívající ve zjevně nesprávném posouzení.
- ¹⁹⁵ Za těchto okolností se ETF ve skutečnosti domáhá, aby Soud znovu přezkoumal skutkové okolnosti a důkazy již posouzené soudem prvního stupně, jak vyplývá zvláště

z návrhového žádání ETF, podle kterého „[Soud pro veřejnou službu] chybně posoudil některé skutkové okolnosti, se kterými byl seznámen, [...] s tím, že toto nevyvážené posouzení skutkového stavu vede k jeho zkreslení“.

- 196 Mimoto, jestliže ETF tvrdí, že z napadeného rozsudku vyplývá, že šest ze sedmi hodnotících zpráv P. Landgren bylo „považováno za nedostatečné“, stačí uvést, že toto tvrzení není zjevně skutkově podložené, jelikož, jak podotýká P. Landgren, body 10 až 13 a 22 a 85 napadeného rozsudku, o kterých ETF netvrdí, že jsou zkresleny, poukazují na dvě hodnotící zprávy udělující souhrnnou známku 3, což odpovídá hodnocení „uspokojivý“ (období let 1995–1997 a 2000–2001), a na dvě hodnotící zprávy udělující souhrnnou známku 2, což odpovídá hodnocení „dobrý“.
- 197 Nakonec, pokud jde o námitky týkající se bodu 89 napadeného rozsudku, který se týká prohlášení pana H. a paní S. připojených k duplice, je třeba uvést, že z uvedeného bodu vyplývá, že je Soud vzal při svém posouzení v úvahu, ale měl za to, že jednostranným prohlášením, která byla sepsána po podání žaloby v prvním stupni, nelze přikládat stejnou váhu, jako samotným hodnotícím zprávám, které byly vypracovány v kontradiktorním řízení, jehož cílem bylo právě umožnit objektivní posouzení zásluh dotčené zaměstnankyně.
- 198 Je přitom třeba připomenout, že posouzení důkazní hodnoty dokumentu soudem prvního stupně v zásadě nepodléhá v rámci kasačního opravného prostředku přezkumu Soudu, jelikož z článku 11 přílohy I statutu Soudního dvora vyplývá, že kasační opravný prostředek je omezen na právní otázky (viz obdobně rozsudek Soudního dvora dne 2. října 2003, *Salzgitter v. Komise*, C-182/99 P, Recueil, s. I-10761, bod 43). Soud pro veřejnou službu je tak jediný příslušný k posouzení váhy, kterou je třeba přiložit důkazům, které mu byly předloženy. Toto posouzení tedy nepředstavuje s výhradou případu zkreslení důkazů před Soudem pro veřejnou službu právní otázku podléhající soudu rozhodujícímu o kasačním opravném prostředku (viz obdobně rozsudek Soudního dvora ze dne 25. ledna 2007, *Sumitomo Metal Industries a Nippon Steel v. Komise*, C-403/04 P a C-405/04 P, Sb. rozh. s. I-729, body 38 až 40).

199 Existence takového zkreslení však nebyla prokázána ani ji dokonce ETF netvrdila.

200 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že projednávaná část musí být odmítnuta jako nepřípustná.

B – *K druhé části, vycházející z nerespektování obecného zájmu*

1. Argumenty účastnic řízení

201 ETF zdůrazňuje, že k zohlednění všech skutečností, které mohou být určující pro její rozhodnutí, a zejména k zohlednění zájmu dotčeného zaměstnance, tak jak je uznáno judikaturou, dochází v rámci široké posuzovací pravomoci, která je předmětem přezkumu soudu pouze z hlediska zjevně nesprávného posouzení.

202 Piy Landgren se přitom týkaly hodnotící zprávy za období let 1995 až 2000, které poukazují na značné odborné nedostatky, prozatímní hodnotící zpráva z července 2002, která uvádí, že i přes určitou snahu má P. Landgren i nadále vážné obtíže při organizaci svých pracovních úkolů, a hodnotící zpráva týkající se období roku 2002, která je zvláště nepříznivá. Mimoto ETF P. Landgren dvakrát přidělila na nové místo, aby bylo nalezeno řešení pro její pracovní situaci, která byla považována za neuspokojivou. Pia Landgren byla nakonec při pohovorech se svými nadřízenými informována o důvodech, proč je její práce považována za neuspokojivou, bylo jí povoleno znovu pracovat na plný úvazek počínaje dnem 1. července 2004, aby se vyrovnala s finančními obtížemi, a z důvodu jejího zdravotního stavu jí byla prodloužena smlouva o tři měsíce do 31. března 2005.

- 203 S přihlédnutím k těmto skutečnostem ETF tvrdí, že Soud pro veřejnou službu nezohlednil s ohledem na obecný zájem důvody, kterých se ETF dovolávala, a neprovedl řádný přezkum zjevně nesprávného posouzení, což představuje nesprávné právní posouzení.
- 204 Pia Landgren má za to, že projednávaná část je nepřijatelná, jelikož směřuje k tomu, aby Soud znovu přezkoumal důvody a argumenty předložené před soudem prvního stupně.
- 205 Skutečnosti, o které se ETF opírá za účelem prokázání, že se Soud pro veřejnou službu dopustil nesprávného právního posouzení, nejsou totiž skutečnostmi, ze kterých tento soud vycházel, ale vycházejí ze spisů ETF v prvním stupni.
- 206 Pia Landgren přitom zdůrazňuje, že ačkoliv je v souladu s judikaturou otázka, zda soud prvního stupně porušil dosah povinnosti uvést odůvodnění, když měl za to, že rozhodnutí nebylo dostatečným způsobem odůvodněno, právní otázkou, která může být předložena k přezkumu Soudu v rámci kasačního opravného prostředku, vyplývá z ní rovněž, že přezkum legality vykonávaný v tomto rámci musí vzít nutně v úvahu skutečnosti, ze kterých Soud pro veřejnou službu vycházel, aby došel ke svému závěru.
- 207 Z toho vyplývá, že tím, že ETF přesně neurčila kritizované body napadeného rozsudku a omezila se na převzetí argumentů již předložených v prvním stupni, nechtěla předložit Soudu otázku, zda Soud pro veřejnou službu dodržel meze soudního přezkumu, když měl za to, že se dopustila zjevně nesprávného posouzení, ale chtěla se domoci nového přezkumu skutečností předložených v prvním stupni, což nespadá do pravomoci soudu rozhodujícího o kasačním opravném prostředku.

208 Podpůrně P. Landgren tvrdí, že Soud pro veřejnou službu právem v bodech 84, 85, 87 a 88 napadeného rozsudku zdůraznil tři zjevná pochybení, kterých se dopustila ETF, a to na základě skutkových okolností, které ETF v rámci projednávaného kasačního opravného prostředku nezpochybnila.

209 Je proto nesprávné tvrdit, že Soud pro veřejnou službu porušil meze svého soudního přezkumu, když došel k závěru o zjevném pochybení při posouzení zájmu služby, který v souladu se zásadou náležitě péče zahrnuje zájem P. Landgren.

2. Závěry Soudu

210 Z argumentace ETF vyplývá, že ETF vytýká Soudu pro veřejnou službu, že dospěl k závěru o zjevně nesprávném posouzení, přičemž nezohlednil důvody obecného zájmu odůvodňující, aby smlouva s P. Landgren byla ukončena. Soud pro veřejnou službu tak řádně neposoudil zjevně nesprávné posouzení, což představuje nesprávné právní posouzení.

211 Aniž by bylo nutné jednoznačně stanovit dosah této nejednoznačné argumentace, je třeba uvést, že jelikož tato výtka směřuje k tomu, aby Soud znovu přezkoumal skutkové okolnosti, které podle ETF směřují k prokázání, že rozhodnutí o propuštění nebylo postiženo vadou spočívající ve zjevně nesprávném posouzení, je třeba ji odmítnout jako nepřijatelnou v souladu s judikaturou citovanou v bodech 191 až 193 výše.

212 Pokud však ETF tvrdí, že Soud pro veřejnou službu překročil meze přezkumu zjevně nesprávného posouzení, je třeba zdůraznit, že v bodě 82 napadeného rozsudku Soud pro veřejnou službu výslovně vymezil rozsah svého přezkumu, když uvedl, že „co se týče

[...] opodstatněnosti důvodů, kterými bylo propuštění odůvodněno, je třeba zkoumat, jakým způsobem ETF posoudila zájem služby, přičemž je třeba se omezit na ověření toho, zda se nedopustila zjevného pochybení“.

213 Dále je v bodě 83 napadeného rozsudku připomenuto, že příslušný orgán má povinnost, když rozhoduje o postavení zaměstnance, vzít v potaz veškeré skutečnosti, které mohou být určující pro jeho rozhodnutí, a zejména pak zájem dotčeného zaměstnance.

214 Toto uvažování je přitom v souladu s judikaturou, zejména s rozsudkem *Dejaiffe v. OHIM*, bod 45 výše, na který Soud pro veřejnou službu ostatně odkázal.

215 V bodě 53 tohoto rozsudku totiž Soud uvedl, pokud jde o rozhodnutí o výpovědi smlouvy dočasného zaměstnance na dobu určitou z důvodů spojených se zájmy služby, že příslušný orgán má širokou posuzovací pravomoc při posuzování zájmu služby, a tudíž přezkum soudu Společenství musí být omezen na otázku, zda dotčený orgán jednal v rozumných mezích a nepoužil svou posuzovací pravomoc zjevně nesprávným způsobem (rozsudek *Carrasco Benítez v. EMEA*, bod 45 výše, bod 55). Pokud jde o posouzení zájmu služby, z ustálené judikatury rovněž vyplývá, že příslušný orgán má povinnost, když rozhoduje o postavení zaměstnance, vzít v potaz veškeré skutečnosti, které mohou být určující pro jeho rozhodnutí, a zejména pak zájem dotčeného zaměstnance. To totiž vyplývá z povinnosti správního orgánu jednat s náležitou péčí, která odráží rovnováhu mezi vzájemnými právy a povinnostmi, kterou služební řád a, obdobně, pracovní řád vytvořily mezi orgánem veřejné správy a jeho zaměstnanci (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze dne 29. června 1994, *Klinke v. Soudní dvůr*, C-298/93 P, Recueil, s. I-3009, bod 38, a Soudu ze dne 18. dubna 1996, *Kyrpitsis v. HSV*, T-13/95, Recueil FP, s. I-A-167 a II-503, bod 52).

- 216 Obecnost znění a *ratio decidendi* této judikatury neumožňují uvažovat o jiném řešení v projednávané věci pouze z toho důvodu, že se výpověď týká smlouvy na dobu neurčitou, což ostatně ETF ani Komise netvrdí.
- 217 Vymezení rozsahu přezkumné pravomoci ve vztahu k rozhodnutí o propuštění Soudem pro veřejnou službu tak není postiženo vadou spočívající v nesprávném právním posouzení.
- 218 Pokud jde o výkon tohoto přezkumu v projednávané věci, Soud pro veřejnou službu nejprve uvedl důvod pro propuštění uplatněný ETF, a sice celkovou odbornou nezpůsobilost P. Landgren (bod 84 napadeného rozsudku). ETF v rámci projednávaného kasačního opravného prostředku tento popis důvodu pro propuštění nezpochybňuje.
- 219 Poté Soud pro veřejnou službu provedl přezkum jednotlivých hodnotících zpráv P. Landgren, u kterých došel k závěru, že na rozdíl od tvrzení ETF bylo hodnocení zásluh P. Landgren vcelku uspokojivé či dokonce dobré (bod 85 napadeného rozsudku), přičemž tento závěr není postižen vadou spočívající ve zkreslení. Poté, co Soud pro veřejnou službu uvedl, že dvěma nadřízenými P. Landgren byla formulována velmi záporná hodnocení, nicméně tyto námitky zrelativizoval, když zdůraznil jednak to, že zčásti byly obsaženy v nedokončené hodnotící zprávě, jejíž součástí bylo i mnohem shovívavější hodnocení ze strany jiného hodnotitele (bod 87 napadeného rozsudku), a jednak to, že jednostranným prohlášením sepsaným uvedenými nadřízenými po podání žaloby v prvním stupni nelze přikládat stejnou váhu, jako samotným hodnotícím zprávám. Jak bylo uvedeno v bodě 198 výše, taková posouzení, která nejsou postižena vadou spočívající ve zkreslení, spadají do výlučné pravomoci soudu prvního stupně.

- 220 Poté, co Soud pro veřejnou službu naopak zdůraznil, že jednak poslední hodnotící zpráva P. Landgren týkající se období roku 2003 a podepsaná ředitelem ETF dne 31. března 2004, tedy tři měsíce před jím přijatým rozhodnutím o propuštění, byla obzvláště příznivá a chválila ji za efektivní a včasné plnění úkolů, a jednak ze spisu nevyplývá, že pracovní výkony P. Landgren náhle poklesly mezi okamžikem, kdy byla tato zpráva vypracována, a přijetím rozhodnutí o propuštění, dospěl k závěru, že rozhodnutí o propuštění bylo postiženou vadou spočívající ve zjevně nesprávném posouzení (bod 91 napadeného rozsudku).
- 221 Z toho vyplývá, že se Soud pro veřejnou službu omezil na provedení přezkumu důvodu pro propuštění dovolávaného ETF, a sice celkové odborné nezpůsobilosti P. Landgren, aby došel k závěru, že byl zjevně chybný. Soudu pro veřejnou službu proto nelze vytýkat, že porušil meze rozsahu své přezkumné pravomoci, přičemž zájem zaměstnance byl ostatně zohledněn pouze konkludentně v rozsahu, v němž pro zaměstnance spočívá v zachování jeho zaměstnání.
- 222 Projednávaná část, a v důsledku toho i druhý důvod kasačního opravného prostředku v plném rozsahu musí být tedy zamítnuty.

VI – *K následkům zrušení rozhodnutí o propuštění*

A – *Argumenty účastnic řízení*

- 223 ETF tvrdí, že kritéria stanovená Soudem pro veřejnou službu v bodě 95 napadeného rozsudku vycházejí z hypotetických a nahodilých úvah, a sice z věku, ve kterém by byla P. Landgren mohla za obvyklých okolností s přihlédnutím ke svému zdravotnímu stavu uplatnit nárok na starobní důchod. Nic přitom neumožňuje tvrdit, že by P. Landgren,

zaměstnaná podle smlouvy na dobu neurčitou, pracovala v ETF až do důchodového věku. ETF tak dospívá k závěru, že stanovení těchto kritérií je chybné a nemůže odůvodňovat spravedlivé odškodnění.

224 Komise se zase domnívá, že se Soud pro veřejnou službu dopustil několika nesprávných právních posouzení, když rozhodl o finančních důsledcích zrušení rozhodnutí o propuštění.

225 Zaprvé Komise tvrdí, že spor není finanční povahy, takže Soud pro veřejnou službu neměl pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci. Tím, že Soud pro veřejnou službu rozhodl o finančních důsledcích zrušení rozhodnutí o propuštění, tak ve skutečnosti rozhodl *ultra vires*, když uložil ETF soudní příkaz v rozporu s článkem 233 ES.

226 Zadruhé se Komise ze stejných důvodů domnívá, že Soud pro veřejnou službu měl prohlásit za nepřijatelná návrhová žádání směřující k odškodnění podaná P. Landgren v prvním stupni, což odůvodňuje zrušení napadeného rozsudku.

227 Zatřetí a za poslední Komise podpůrně tvrdí, že kritéria stanovená Soudem pro veřejnou službu za účelem posouzení finančního vyrovnání ve prospěch P. Landgren jsou v rozporu s požadavky judikatury Soudního dvora nahodilá a hypotetická.

228 Soud pro veřejnou službu totiž ETF uložil poskytnout P. Landgren odškodnění, jako kdyby P. Landgren pokračovala v práci až do důchodu, i když ETF byla mohla při

plnění povinností vyplývajících z napadeného rozsudku na základě článku 233 ES přijmout nové rozhodnutí o výpovědi s náležitým odůvodněním tohoto rozhodnutí.

229 Pia Landgren má za to, že tyto argumenty nejsou opodstatněné. Mimoto tvrdí, že návrhová žádání Komise směřující k tomu, aby Soud zrušil napadený rozsudek z toho důvodu, že žaloba na náhrada škody v prvním stupni byla nepřipustná, musí být odmítnuta jako nepřipustná v souladu s článkem 40 statutu Soudního dvora, jelikož taková návrhová žádání nebyla předložena ETF v kasačním opravném prostředku.

B – Závěry Soudu

230 Argumenty předložené ETF a Komisí mohou být v podstatě analyzovány jako podporující dva důvody kasačního opravného prostředku vycházející jednak z toho, že Soud pro veřejnou službu rozhodl *ultra vires*, a jednak z hypotetického a nahodilého charakteru kritérií finančního vyrovnání stanovených Soudem pro veřejnou službu.

1. K důvodu kasačního opravného prostředku vycházejícímu z toho, že Soud pro veřejnou službu rozhodl *ultra vires*

231 Pokud jde o výtku formulovanou Komisí a vycházející z toho, že Soud pro veřejnou službu rozhodl *ultra vires* a současně se dopustil nesprávného právního posouzení tím, že neodmítl jako nepřipustná návrhová žádání P. Landgren směřující k odškodnění, je třeba zdůraznit, že je skutečností, že podle ustálené judikatury Soudu v rámci žaloby podané na základě článku 91 služebního řádu nepřisluší, aby vydával soudní příkazy orgánům Společenství. V případě zrušení aktu totiž přísluší dotyčnému orgánu, aby na

základě článku 233 ES přijal opatření, která vyplývají z rozsudku (viz rozsudek Soudu ze dne 4. května 2005, *Castets v. Komise*, T-398/03, Sb. VS s. I-A-109 a II-507, bod 19 a citovaná judikatura).

- 232 Nicméně ve sporech finanční povahy má Soud pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci v souladu s čl. 91 odst. 1 druhou větou služebního řádu, jenž se na ostatní zaměstnance použije na základě článku 117 pracovního řádu, která mu umožňuje uložit žalovanému orgánu povinnost zaplatit stanovené částky, případně zvýšené o úroky z prodlení (rozsudky Soudu ze dne 30. listopadu 1993, *Vienne v. Parlament*, T-15/93, Recueil, s. II-1327, body 41 a 42; ze dne 8. července 1998, *Aquilino v. Rada*, T-130/96, Recueil FP, s. I-A-351 a II-1017, bod 39, a ze dne 23. března 2000, *Rudolph v. Komise*, T-197/98, Recueil FP, s. I-A-55 a II-241, bod 32).
- 233 V projednávané věci má spor alespoň částečně finanční charakter, jelikož rozhodnutí o propuštění mělo bezprostřední dopad na finanční nároky P. Landgren (viz v tomto smyslu a obdobně rozsudky Soudu ze dne 28. září 1999, *Hautem v. EIB*, T-140/97, Recueil FP, s. I-A-171 a II-897, bod 77, a *Rudolph v. Komise*, bod 232 výše, body 33 a 92).
- 234 Z toho vyplývá, že v souladu s čl. 91 odst. 1 druhou větou služebního řádu měl Soud pro veřejnou službu pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci k rozhodnutí o finančních aspektech sporu, jak právem uvedl v bodě 93 napadeného rozsudku.
- 235 Mimoto je třeba uvést jednak to, že soudu Společenství nepřísluší, aby v rámci přezkumu legality na základě článku 91 služebního řádu vydával soudní příkazy, a nemůže tudíž dotčenému orgánu uložit povinnost přijmout žalobkyni znovu do zaměstnání (rozsudek *Rudolph v. Komise*, bod 232 výše, bod 92), a jednak to, že Soud pro veřejnou službu konstatoval, že P. Landgren prohlásila, že její zdravotní stav se velmi zhoršil a že by již nebyla fyzicky schopna znovu pracovat pro ETF, což není v probíhajícím řízení zpochybněno.

236 Za těchto okolností je třeba konstatovat, že Soud pro veřejnou službu nepřekročil meze své pravomoci a nedopustil se nesprávného právního posouzení, když vyzval ETF, aby hledala spravedlivé řešení, které náležitě ochrání práva P. Landgren.

237 Aniž by proto bylo třeba rozhodnout o přípustnosti projednávaného důvodu kasačního prostředku, je třeba jej zamítnout jako neopodstatněný.

2. K důvodu kasačního opravného prostředku vycházejícímu z hypotetického a nahodilého charakteru kritérií finančního vyrovnání stanovených Soudem pro veřejnou službu

238 Komise a ETF tvrdí, že kritéria uvedená Soudem pro veřejnou službu ve skutečnosti znamenají nahradit škodu, která není skutečná ani určitá.

239 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že Soud pro veřejnou službu rozhodl v napadeném rozsudku mezitímním rozsudkem, přičemž ponechal na účastnicích řízení, aby usilovaly o dohodu ohledně spravedlivého finančního vyrovnání, které je třeba poskytnout žalobkyni. Pouze v případě nedosažení dohody Soud pro veřejnou službu rozhodne v dalším rozsudku na základě vyčíslených návrhů účastnic řízení o výši vyrovnání, když doplní a případně poměrně vyváží kritéria výpočtu považovaná za relevantní, a sice zejména, podle bodu 95 napadeného rozsudku, podporu v nezaměstnanosti pobíranou P. Landgren po jejím propuštění a věk, ve kterém by byla mohla za obvyklých okolností s přihlédnutím ke svému zdravotnímu stavu uplatnit nárok na starobní důchod.

240 Je třeba konstatovat, že ETF a Komise nezpochybňují existenci škody vyplývající z rozhodnutí o propuštění ani relevanci zohlednění podpory v nezaměstnanosti pobírané P. Landgren po jejím propuštění. Jelikož Soud pro veřejnou službu v napadeném rozsudku nestanovil výši finančního vyrovnání ani podrobně neuvedl

pravidla výpočtu tohoto vyrovnání, či dokonce ani s konečnou platností nevynechal veškerá kritéria, která je třeba zohlednit (bod 95 napadeného rozsudku výslovně stanoví, že kritéria, která jsou zde uvedena, musí být „zejména“ zohledněna), může Soud v rámci projednávaného kasačního opravného prostředku rozhodnout pouze o platnosti obecného zohlednění kritéria věku, ve kterém by byla žalobkyně mohla mít nárok na starobní důchod.

241 Je přitom třeba připomenout, že podle ustálené judikatury, jestliže Soud pro veřejnou službu určil existenci újmy, je pouze on příslušný k tomu, aby v mezích návrhu posoudil způsob a rozsah náhrady této škody, s tou výhradou, že rozsudky Soudu pro veřejnou službu musejí být dostatečně odůvodněny a, pokud jde o ohodnocení škody, musejí uvádět kritéria zohledněná pro účely určení přiznané částky, aby Soud mohl vykonávat jejich přezkum (viz obdobně rozsudek Soudního dvora ze dne 21. února 2008, Komise v. Girardot, C-348/06 P, Sb. rozh. s. I-833, bod 45 a citovaná judikatura).

242 V projednávané věci již P. Landgren nemohla začít znovu pracovat v ETF z důvodu svého zdravotního stavu, což není účastnicemi řízení zpochybněno, takže není možné obnovit právní stav, ve kterém se P. Landgren nacházela v okamžiku přijetí rozhodnutí o propuštění. Z toho vyplývá, že P. Landgren vznikla na základě rozhodnutí o propuštění skutečná a určitá škoda vyplývající ze ztráty prospěchu z finančních nároků a zejména její odměny, vyplývajících z jejího postavení dočasné zaměstnankyně v ETF. V případě nepřijetí rozhodnutí o propuštění by přitom mohla potenciálně požívat těchto nároků až do důchodového věku. Z toho vyplývá, že se Soud pro veřejnou službu nedopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že věk, ve kterém by byla mohla za obvyklých okolností s přihlédnutím ke svému zdravotnímu stavu uplatnit nárok na starobní důchod, představuje jedno z relevantních kritérií za účelem posouzení vyrovnání, které je třeba P. Landgren poskytnout.

243 Komise nicméně tvrdí, že by ETF byla mohla při plnění povinností vyplývajících ze zrušujícího rozsudku přijmout nové rozhodnutí o propuštění s náležitým odůvodněním.

244 Nic však neumožňuje mít za to, že by takto mohly být povinnosti vyplývající z napadeného rozsudku ze strany ETF splněny. Rozhodnutí o propuštění totiž nebylo v prvním stupni zrušeno z důvodu neodůvodnění, ani dokonce z důvodu nedostatečného odůvodnění, ale z toho důvodu, že se ETF dopustila zjevně nesprávného posouzení, když se domnívala, že P. Landgren prokazuje celkovou odbornou nezpůsobilost, a to jak z hlediska veškerých jejích hodnotících posudků, tak z hlediska prohlášení některých jejích nadřazených učiněných ve sporu v prvním stupni.

245 I kdyby opravdu mohl jiný důvod odůvodnit následné ukončení pracovní smlouvy P. Landgren, nejednalo by se o plnění povinností vyplývajících z napadeného rozsudku, ale došlo by k němu nezávisle na něm. V tomto ohledu je případně věcí ETF, aby v rámci posouzení finančního vyrovnání, které je třeba P. Landgren vyplatit, Soudem pro veřejnou službu uplatnila, že určité důkazy směřují k prokázání, že je pravděpodobné, že i v případě nepřijetí rozhodnutí o propuštění zrušeného v prvním stupni by P. Landgren nesetřvala v pracovním poměru až do věku, ve kterém by byla mohla mít nárok na starobní důchod. Takové prokázání by mohlo odůvodnit, aby ušlá odměna způsobená uvedeným rozhodnutím o propuštění byla upravena násobícím koeficientem majícím odrazit tuto nejistotu, podobně jako metoda uplatněná v rozsudku ze dne 6. června 2006, Girardot v. Komise, bod 38 výše. Toto zohlednění nebylo ostatně Soudem pro veřejnou službu vyloučeno, jelikož tento soud ve svém mezitímním rozsudku nestanovil definitivně a taxativně kritéria a způsob výpočtu finančního vyrovnání.

246 Na základě výše uvedeného je třeba dospět k závěru, že se Soud pro veřejnou službu nedopustil nesprávného právního posouzení, když stanovil kritérium věku, ve kterém by P. Landgren byla mohla za obvyklých okolností s přihlédnutím ke svému zdravotnímu stavu uplatnit nárok na starobní důchod.

247 Projednávaný důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut a s ním i kasační opravný prostředek v plném rozsahu.

K nákladům řízení

248 Podle čl. 148 prvního pododstavce jednacího řádu není-li kasační opravný prostředek opodstatněný, Soud rozhodne i o nákladech řízení.

249 Podle čl. 87 odst. 2 prvního pododstavce téhož jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 144 tohoto řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

250 Vzhledem k tomu, že P. Landgren požadovala náhradu nákladů řízení a ETF neměla ve věci úspěch, ponese ETF vlastní náklady řízení, jakož i náklady řízení vynaložené P. Landgren v tomto stupni.

251 Podle čl. 87 odst. 4 prvního pododstavce téhož jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 144 tohoto řádu, orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady. Komise jakožto vedlejší účastnice probíhajícího řízení tak ponese vlastní náklady.

Z těchto důvodů

SOUND (kasační senát)

rozhodl takto:

- 1) Kasační opravný prostředek se zamítá.**
- 2) Evropská nadace odborného vzdělávání (ETF) ponese vlastní náklady řízení, jakož i náklady řízení vynaložené P. Landgren v tomto stupni.**
- 3) Komise Evropských společenství ponese vlastní náklady řízení.**

Jaeger

Azizi

Meij

Vilaras

Forwood

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 8. září 2009.

Podpisy.

Obsah

Právní rámec	II - 2848
Skutkový základ sporu a řízení v prvním stupni	II - 2849
K napadenému rozsudku	II - 2857
Ke kasačnímu opravnému prostředku	II - 2863
I – Řízení	II - 2863
II – Návrhová žádání účastnic řízení	II - 2865
Právní otázky	II - 2866
I – K přípustnosti kasačního opravného prostředku	II - 2866
A – Argumenty účastnic řízení	II - 2866
B – Závěry Soudu	II - 2868
II – K přípustnosti některých bodů návrhových žádání	II - 2871
A – Argumenty účastnic řízení	II - 2871
B – Závěry Soudu	II - 2871
III – K přípustnosti žaloby v prvním stupni	II - 2872
A – Argumenty účastnic řízení	II - 2872
B – Závěry Soudu	II - 2874
IV – K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z porušení dosahu povinnosti uvést odůvodnění	II - 2875
A – K relevantnímu charakteru prvního důvodu kasačního opravného prostředku	II - 2876
1. Argumenty účastnic řízení	II - 2876
2. Závěry Soudu	II - 2876

B – K opodstatněnosti prvního důvodu kasačního opravného prostředku	II - 2878
1. K první části vycházející z porušení článku 47 pracovního řádu, tak jak je vykládán judikaturou	II - 2878
a) Argumenty účastnic řízení	II - 2878
b) Závěry Soudu	II - 2883
K výtce Komise vycházející z toho, že Soud pro veřejnou službu rozhodl <i>ultra petita</i> , či přinejmenším <i>ultra vires</i>	II - 2883
K povinnosti uvést odůvodnění u rozhodnutí o výpovědi smluv dočasných zaměstnanců z hlediska služebního řádu a pracovního řádu	II - 2885
– K přípustnosti	II - 2885
– K věci samé	II - 2886
2. K třetí části, vycházející z rozporu mezi výslovným požadavkem uvést odůvodnění a tvrzením o přípustnosti seznámení se s důvody rozhodnutí o propuštění jinými prostředky	II - 2895
a) Argumenty účastnic řízení	II - 2895
b) Závěry Soudu	II - 2896
V – K druhému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení skutkových okolností, na kterých je založeno rozhodnutí o propuštění	II - 2898
A – K první části, vycházející ze zkrácení skutkového stavu	II - 2898
1. Argumenty účastnic řízení	II - 2898
2. Závěry Soudu	II - 2900
B – K druhé části, vycházející z nerespektování obecného zájmu	II - 2902
1. Argumenty účastnic řízení	II - 2902
2. Závěry Soudu	II - 2904
	II - 2917

VI – K následkům zrušení rozhodnutí o propuštění	II - 2907
A – Argumenty účastnic řízení	II - 2907
B – Závěry Soudu	II - 2909
1. K důvodu kasačního opravného prostředku vycházejícímu z toho, že Soud pro veřejnou službu rozhodl <i>ultra vires</i>	II - 2909
2. K důvodu kasačního opravného prostředku vycházejícímu z hypotetického a nahodilého charakteru kritérií finančního vyrovnání stanovených Soudem pro veřejnou službu	II - 2911
K nákladům řízení	II - 2914